

சிலம்புகள்]

பிரமதி—ஆனி

[பரல்-நூ

தேன்காசி, திருவள்ளூர் கழகத்தின்

12-ம் ஆண்டு விழாவின் அவைத் தலைவர்

திருவாளர் ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் அவர்கள் கூறிய

தலைமையுரை

தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளூர் பெயர்கொண்டு திகழும் இக்கழகத்தின் 12-ம் ஆண்டு விழாவினைக் கொண்டாடுதற் பொருட்டு இவண் குழுமியிருக்கும் செந்தமிழ் அன்பர்களே! நங்களால் இப்பேரவைக்குத் தலைவரைத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்ற யான் முன்னுரையாகச் சில பேசவேண்டும் என்று விரும்புவது இயல்பே. யான் ஒருமணி யளவு பேசவேண்டுமென்று இவ்விழாவின் நிகழ்ச்சி முறையில் விதித்தும் உள்ளீர்கள். ஆதலின், இக்கழகம் எவரது பெயரைத் தலைமேற் கொண்டுள்ளதோ, அப்பெரியாரைப் பற்றியே இப்பொழுது யான் சில பேசுவது பொருத்தமாக விருக்கும் என நினைந்து எனது முன்னுரையைத் தொடங்குகின்றேன். “எப்பொருள் யார்யார் வாய்க்கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு” என்னும் திருக்குறளின் கருத்தை அறிந்துள்ள நீங்கள் யான் கூறுவனவற்றையும் ஆராய்ந்து மெய்மை காண்டல் கடனாகும்.

செந்தமிழ், பைந்தமிழ், வண்டமிழ், ஒண்டமிழ், இன்றமிழ், மென்றமிழ் என்றிங்நனம் புலவர் பலராலும் சிறப்பித்தோதப் பெறும் நம் அருமைத் தாய்மொழியாகிய தமிழில் உள்ள திருக்குறள் என்னும் தெய்வத் திருமறையை அருளிய பெரியார் திருவள்ளூர் என்பது பலரும் அறிந்த தொன்றாகும். திருவள்ளூர் திருக்குறள் இயற்றினவர் என்பது ஒன்றன்றி, அவரது மெய்வரலாறு பிறிதொன்றும் தெரிந்திலது. திருவள்ளூருடைய வாழ்க்கை வரலாறுகப் புனைந்துரைக்கப்

பட்ட சில கதைகளே வழங்கி வருகின்றன. திருவள்ளுவர் பகவன் என்னும் முனிவனுக்கும், ஆதி என்னும் புலைச்சிக்கும் பிறந்த மக்கள் எழுவரில் ஒருவர் என்றும், திருமயிலையில் வளர்ந்தவர் என்றும், வாசுகி என்னும் மாதினை மணந்து இல்லறம் நடாத்தினர் என்றும், நெய்தற்றொழில் புரிந்து வந்தாரென்றும், ஏலேலசிங்கரென்னும் பெருஞ் செல்வர்க்கு ஆசிரியராய்ந் திகழ்ந்தார் என்றும், அவர் திருக்குறள் இயற்றி மதுரைச் சங்கத்தில் அரங்கேற்றத் தொடங்கிய பொழுது சங்கப் பலகையானது திருக்குறளுக்கே இடந்தந்து ஏனைப்புலவர்களுக்கு இடந்தரவில்லை யென்றும், திருக்குறள் அரங்கேறியபின் சங்கம் அழிந்து விட்டதென்றும், மற்றும் பலபலவாறும் கூறப்படுகின்றன. அவையெல்லாம் முழு உண்மைகள் என்றோ, அவற்றிற் சிறிதும் உண்மையில்லை யென்றோ அறுதியிட்டிருக்க இயலாது.

திருவள்ளுவரை உள்ளிட்ட ஏழு பிள்ளைகளின் வரலாற்றை யுரைப்பது கபிலரகவல் என வழங்கும் ஒரு சிறு நூலேயாகும். அந்நூல் சங்கப் புலவராகிய கபிலர் பாடியதென்றே சிலப்பேரறிஞர்கள் வாதாடினும் பெரும்பாலார்க்கு அஃது உடன்பாடன்று. அது சங்கப் புலவர் வாக்கென்பதற்குச் சிறிதும் இடமில்லை யென்பதே என் கருத்தும் ஆகும். ஞானமீர்தம் என்னும் சைவசித்தார்த நூலின் ஒரு செய்யுளில் உள்ள,

“யாளி, கூவற் றாண்டு மாதப் புலைச்சி
காதற் சரணி யாகி மேதினி
இன்னிசை யெழுவர்ப் பயந்தோ ளீண்டே-”

என்னும் பகுதி, யாளி என்பவனால் கிணற்றில் வீழ்த்தப்பட்ட புலைச்சி யொருத்தி பின் அவனுக்கே மனைவியாகி ஏழு மக்களைப் பெற்றனள் என்பதொரு வரலாற்றைத் தெரிவிக்கின்றது. அதன் உரையானது இதனைச் சிறிது விரித்துரைக்கின்றது. யாளியை யாளித்தன் என்றும், எழுவரைக் கபிலர் முதலிய பிள்ளைகள் எழுவர் என்றும், புலைச்சியை வடதேயத்துப் பார்ப்பன னொருவன் எடுத்து வளர்த்துப் பின் அவனுக்கே கொடுக்கப்பட்டவள் என்றும் அவ்வுரை கூறுகின்றது. திருவள்ளுவர் காலத்தை நோக்க இதுவும் மிகப் பிற்பட்ட காலத்தது ஆகலானும், கபிலர் முதலிய எழுவரும் பிறப்பினால் ஒருவரோ டொருவர் தொடர்புடைய ரல்லரென்றே பழைய நூல்களாற் கருதப்படுதலானும் இதனையும் உறுதியுடைய சான்றெனக் கொள்ளலாகாது.

ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளின் முன் விளங்கிய ஒரு பெரியாரது உண்மை வரலாற்றை அறியவேண்டின் அவரது வாய்மொழியாகிய அகச்சான்றுகளும் அல்லது அவர் காலத்து விளங்கிய ஏனையோர் அவரைப்பற்றிக் கூறியுள்ளனவும் துணைசெய்தல்வேண்டும். அவ்விரண்டும் இல்லாவிடிலும் அக்காலத்தோடு ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தொடர்புற்று வருகின்ற சான்றுகளேனும் இருத்தல்வேண்டும். அவ்வாறின்றி இருநூறு ஆண்டுகளின் முன்னிருந்த ஒருவர் கூறியது அவ்வரலாற்றுக்கு ஆதரவாகமாட்டாது. அவர் கூற்றுக்கு முற்பட்ட தொடர்பு இல்லாவிடில் அதற்கும், இப்பொழுது நாமாக ஒன்று படைத்து மொழிதற்கும் வேற்றுமையில்லை. எனினும் முற்பட வழங்குகின்ற கதைகள் இயற்கைக்கு மாறில்லாதனவாய், நலம் பயக்கும் சில உண்மைகளை அறிவுறுப்பனவாய் இருப்பின், அவை உண்மையெனத் துணியப்படாவிடிலும் வேறு உண்மை காணும் வரை அவற்றைத் தழுவிக்கொள்ளுவதில் இழுக்கொன்றும் இல்லை. எனவே, திருவள்ளூர் ஓர் நங்கையை மணந்து இல்லறம் நடத்தினர் என்பதனையும், அவர் ஆடைநெய்தலாகிய தொழிலை மேற்கொண்டு எளிமைபுடன் வாழ்ந்துவந்தன ரென்பதனையும், இவைபோல்வன சிலவற்றையும் நாம் மறுக்கவேண்டியதில்லை. நல்லிசைப் புலமை வாய்ந்த கபிலர், திருவள்ளூர், ஓளவை என்பவர்களும், அதிகமான் முதலியோரும் ஒரு பார்ப்பனனுக்கும் புலச்சிக்கும் பிறந்த மக்கள் என்பது ஒரு தவறான கொள்கையின்மேல் புனைந்துரைக்கப்பட்டதே யாகல் வேண்டும். இனி, திருவள்ளூர் மாண்பில் உள்ள,

“உப்பக்க நோக்கி யுபகேசி தோண்மணந்தான்
உத்தர மாமதுரைக் கச்சென்ப—இப்பக்கம்
மாதாறு பங்கி மறுவில் புலச்செந்நாப்
போதார் புனற்கூடற் கச்ச ”

என்னும் வெண்பாவில், ‘செந்நாப் போதார் கூடற்கு அச்ச’ என்று கூறப்பட்டிருத்தல் கொண்டு திருவள்ளூர் பிறப்பிடம் மதுரை யாதல் வேண்டும் என்று சில அறிஞர் கருதுகின்றனர். மற்றும், அவ்வெண்பாவில் உள்ள ‘மறுவில்’ என்பதற்கு ‘மருவு’ எனப்பாடவேதங்கொண்டு, ‘மாதாறுபங்கி’ என்பது வள்ளுவருடைய மனைவியார் பெயராகல் வேண்டும் என்றும் கருதுகின்றனர். தெய்வப் புலவர், “துறந்தார்க்குத் துப்புரவு வேண்டி மறந்தார்கொல், மற்றையவர்கள் தவம்” என இல்லறத்தாரைக் கழறிக் கூறியிருந்தும், அவரது வாழ்க்கை வரலாறுக வழங்கும் சில கதைகள் பற்றுக்கோடாகவே

அவரை இல்லறத்தில் நின்றோராகப் பலரும் கொள்கின்றனர். அக்கதைகளிலுள்ள செய்திகள் ஒரோவொன்றாக மறுக்கப் படிவன், அவர் இல்லறத்தில் நின்றார் என்பதும் புனைந்துரையாய் ஒழியும். அவர் மனை வாழ்க்கையிலிருந்தே பற்றற்ற பெரியாராவர் என்பது உறுதியாயினும், தமிழோசை தழுவாத நீண்ட வடசொற்றொடர் அக்காலத்தில் தமிழ்க்குடி மகளிர்க்குப் பெயராக அமைந்திருந்ததென்பது ஐயுறற்பாலதே.

யாழ்ப்பாணப் புலவராகிய முத்துத்தம்பிப் பிள்ளையவர்கள் தாமியற்றிய 'அபிதானகோசம்' என்னும் நூலில் இலங்கையை வெற்றிகொண்டு இற்றைக்கு இரண்டாயிரத்தறுபது வருடங்களுக்கு முன்னர் அரசுபுரிந்த சோழமண்டலத்தானாகிய ஏலேலசிங்கனுடைய பௌத்திர பௌத்திரனுக்குப் பௌத்திராகிய ஏலேலசிங்கன் என்னும் பிரபுவுக்குத் திருவள்ளுவர் நண்பினர்" என்று குறிப்பிட்டு, வேறு சிலவும் கூறியுள்ளார். இஃதும் ஆராய்ச்சிக்குரியதே.

இனி, வள்ளுவர் என்ற பெயர்க்கு வண்மையுடையோர் என்று சிலர் பொருள் கூறுகின்றனர். அது, வள்ளுவக்குடியில் பிறந்தவர் அத்துணை மேன்மையுடையராதல் சாலாது என்னும் கருத்துடன் கூறப்படுவதேயாகும். பழைய இலக்கியங்களில் வண்மையுடையோன் என்ற பொருளில் வள்ளல், வள்ளியோன் என்னும் பெயர்கள் வழங்குகின்றன. வள்ளுவன் என்பது குடிப்பெயராகவே வழங்குகின்றது. வள்ளுவக்குடி என்பது தமிழ்நாட்டிலுள்ள பழங்குடிகளில் ஒன்றாகும். பழம் பெருங்காப்பியமாகிய மணிமேகலை முதலியவற்றில் 'முதுகுடி' என்று கூறப்படுவது அதன் பழைமைக்கு உறு சான்றாகும். வள்ளுவர் என்பார் அரசு காரியங்களை நகரமார்தர்க்கு அறிவிக்கும் கருமத் தலைமையுடையார் என்றும், அன்றோர் தானைகள் சூழ யானை தீவரந்து சென்று முரசறைந்து தெரிவிப்பர் என்றும் தொன்னூல்களால் அறியப்படுகின்றது. பெருங்கதை என்ற பழங்காப்பியத்தில், தமிழ் வழக்கை யொட்டி, வள்ளுவரைப்பற்றிய செய்திகள் பலவிடத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

“அரசு கொற்றத் தருங்கடம் பூண்ட
முரசெறி வள்ளுவ முதியனைத் தரிஇ”

என்றும்,

“திருநாள் படைநாள் கடிநாள் என்றிப்
பெருநாட் கல்லது பிறநாட் கறையாச்
செல்வச் சேனை வள்ளுவ முதுமகன்”

என்றும் அதிற் கூறப்படுதல் காண்க. அரசருடைய பிறந்த நாள், படையெழுச்சி நாள், மணநாள் என்னும் இப்பெரு நாட்களிலேயே அச்செய்திகளை வள்ளுவர் முரசெறிந்து தெரிவிப்பர் என்று கூறியிருப்பது, பொதுவாகப் பறையறையும் ஏனோரின் இவருக்குள்ள வேறுபாட்டையும், இவர் தம் மதிப்பையும் நன்கு பலப்படுத்துகின்றது. இக்குடியினர் பண்டு தொட்டே நிரித்தம் அல்லது சோதிடம் எனப்படும் குறி நூலில் வல்லுநராக இருந்து வருகின்றனர். இவ்வாற்றால் வள்ளுவக்குடி என்பது அறிவு முதலிய தகுதியமைந்த ஒரு முதுகுடி என்பது பெறப்படும். இக்குடியிற் பிறந்து சிறந்தமை யாற்றான் நம் தெய்வப்புவர்க்குத் திருவள்ளுவர் என்னும் பெயர் உளதாயிற்றென்பதில் எத்துணையும் ஐயமில்லை.

திருவள்ளுவமலை என்னும் பெயரால் வழங்குகின்ற வெண்பாக்களின் தொகுதி திருக்குறளுக்குச் சிறப்புப்பாயிரம் போல்வதொன்றாகும். சிறப்புப்பாயிர இலக்கணங்கள் யாவும் அதில் நன்கமைந்துள்ளன. திருக்குறள் அரங்கேறியபொழுது அதனைச் செவி மடுத்தின்புற்ற சங்கப்புவலர் ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியாக அதனைப் புகழ்ந்து பாடிய பாக்களின் தொகுதியே திருவள்ளுவமலை என்பதில் இற்றைநாள் ஆராய்ச்சி யாளர் சிலர்க்குக் கருத்தொருப்பாடு இன்றெனினும், அத் தொகுதி ஓர் ஆயிரம் ஆண்டுகளின் முன்பே நிலைபெற்றிருந்த தென்பதனை யாரும் மறுக்கவியலாது.

“வள்ளுவன் நனக்கு வளர்கவிப் புலவர்முன்
முதற்கவி பாடிய முக்கட் பெருமான்”

என்னும் கல்லாடச் செய்யுளடிகள் அப்பாக்களின் பழைமையைப் புலப்படுத்துவதோடு, இறையனார் பாடியதை முதற்கவி என்று கூறுதலின் அப்பொழுதே அப்பாக்கள் ஒரு முறைப் படத் தொகுக்கப்பட்டிருந்தன என்பதையும் தெரிவிக்கின்றன. நாமகள் பாடியதென்பது பின்பு முன்னர்ச் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

இறையனார் முதலாக ஐம்பத்தொருவர் பாடிய திருவள்ளுவமலைச் செய்யுட்களுள் நாற்பத்துநான்கில் ஆக்கியோன் பெயராக ‘வள்ளுவர்’ என்னும் பெயர் வந்துள்ளது. அவற்றுள், மாமூலனார் பாடிய செய்யுளிலுள்ள “வள்ளுவனென்பானோர்பேதை யவன்வாய்ச்சொற் கொள்ளா ரறிவுடையார்” என்பது அவர் வள்ளுவக்குடியிற் பிறந்தவர் என்பதனைக் குறிப்பால் வலியுறுத்தலுள் செய்கின்றது. மற்று, முதற்

பாவலர், செந்நாப்போதார், பெருநாவலர் என்னும் பெயர்கள் ஒவ்வொரு பாவினும் வந்துள்ளன. எனவே, திருவள்ளுவர் என்னும் பெயரே ஆசிரியர்க்குப் பயில வழங்கியதென்பது போதரும். அது குடிபற்றிய பெயராயினும் அதுவே அவர்க்கு இயற்பெயர்போல் ஆகிவிட்டமையின்,

“ சிறப்பி எனிய பெயர்நிலைக் கிளவிக்கும்
இயற்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார் ”

என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரவுரையில், சேனாவரையர், கல்விபற்றிய சிறப்புப் பெயர் முன்னும் இயற்பெயர் பின்னும் வருவதற்கு, ‘தெய்வப் புலவன் திருவள்ளுவன்’ என்று உதாரணங் காட்டினார்.

மற்று, திருவள்ளுவர் பெருமையும், திருக்குறளின் சிறப்பும், துதலிய பொருளும், பயனும் முதலாயின திருவள்ளுவ மாலையிற் பலபடியாகப் பாராட்டப்பட்டுள்ளன. வள்ளுவரைத் திருவள்ளுவர் என்றும், தெய்வத் திருவள்ளுவர் என்றும், தேவீர்சிறந்த திருவள்ளுவர் என்றும் அப்பாக்கள் போற்றுகின்றன. நான்முகக் கடவுளே திருவள்ளுவராகத் தோன்றி நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பாலாக அருளினார் என்று இரண்டு செய்யுட்கள் கூறுகின்றன. திருவள்ளுவரது கல்விப் பெருமையை அப்புலவர் பெருமக்கள் எவ்வளவு மதித்திருந்தனர் என்பது இதனால் புலனாகும்.

‘ அப்பா லொருபாவை யாய்பவோ வள்ளுவனார்
முப்பான் மொழியுழங்கு வார். ’

‘ முப்பாலின் மிக்க மொழியுண்டெனப் பகர்வார்
எப்பா வலரினு மில் ’

‘ சிந்தைக்கினியசெவிக்கினிய வாய்க்கினிய
வந்த விருவினைக்கு மாமருந்து-’

‘ தூன்முறையை,
வந்திக்க சென்னிவாய் வாழ்த்துக நன்னெஞ்சம்
சிந்திக்க கேட்க செவி. ’

என்றிவை போல்வன திருக்குறளின் எல்லையற்ற சிறப்பினைப் புலப்படுத்தா நிற்கின்றன.

‘ ஆனஅற முதலா வந்நான்கும்—ஏனோருக்
கூழின் உரைத்தாற்கு ’

‘ அறம்பொரு ளின்பம்வீ டென்னுமந் நான்கின்
திறந் தெரிந்து செப்பிய தேவை ’

‘ முப்பாலின் நாற்பால் மொழிந்தவர் ’

என்பனவாதியவற்றால் துதலிய பொருள் அறியப்படும்.

‘ உள்ளுதொ றுள்ளுதொ றுள்ள முருக்குமே
வள்ளுவர் வாய்மொழி மாண்பு ’

‘ வாய்மொழி வள்ளுவர் முப்பால் மதிப்புலவோர்க்
காய்தொறு மூறு மறிவு ’

‘ வள்ளுவனா ரேற்றினார் வையத்து வாழ்வார்கள்
உள்ளிரு ணீக்கும் விளக்கு ’

‘ பொய்ப்பால பொய்யேயாய்ப் போயினபொய் யல்லாத
மெய்ப்பால மெய்யாய் விளங்கினவே ’

‘ அறனறிந்தேம் ஆன்ற பொருளறிந்தேம் இன்பின்
திறனறிந்தேம் வீடு தெளிந்தேம் ’

என்றிவை முதலாயின நூலின் பயனை அறிவுறுத்துகின்றன. திருக்குறள் கற்பார் ஒவ்வொருவரும் அதன் சிறப்புப்பாயிரமாகிய திருவள்ளுவ மாலையை நன்கு கற்று இன்றோரன்ன பொருள் பலவற்றையும் சிந்தித்து உணர்தல் கடனாம்.

(தொடரும்)

தமிழி லிருக்கும் வினா வெழுத்துக்கள் வினவுவோன் உட்கருத்தை நன்கு விளக்குதற் கேற்றனவா யிருக்கின்றன. இந்தப் பெருமை ஆங்கிலத்திற் கில்லை. அவன் வந்தான் என்ற சொற்றொடருடன் ஆ என்ற எழுத்தைச் சேர்ப்பதால் வினா உண்டாகின்றது. இந்த வினாவை உண்டாக்குதற்கு ஆங்கிலத்தில் ஒரு சொல்லைச் சேர்ப்பது மன்றி இறந்த கால வினையை வேறு காலவினையாக மாற்றவேண்டி யிருக்கிறது. வந்தான் என்பதுடன் ஒ என்ற எழுத்தைச் சேர்த்தால் வந்தானே என்ற சொல் உண்டாகி வேறு பொருளைத் தெரிவிக்கின்றது. ஏ என்ற எழுத்தைச் சேர்த்தால் வந்தானே என்ற சொல் உண்டாகி இன்றொரு பொருளைத் தருகின்றது. ஒவ்வோர் எழுத்தாலே ஒவ்வொரு பொருளைத் தெரிவிக்கும் செளகரியம் தமிழுக்குத் தான் உண்டு.

—திரு. டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார்.

வடக்கிருத்தல்

[கோவைகிழார்]

௨௪௩

வடக்கிருத்தல் என்பது ஒரு பண்டைத் தமிழ்நாட்டு வழக்கு. அதனை ஒரு கடுமையான நோன்பு எனல் வேண்டும். அதனை அரசர்களும் புலவர்களும் மேற்கொண்டு வழிகாட்டியுள்ளார்கள். ஓர் அரசன் பகைவனால் தோல்வியுற்று மானம் இழந்தாலும், ஒரு புலவன் தன்னை ஆதரித்த மன்னன் உயிர் துறந்த செய்தியைக் கேட்டாலும், மானமும் துயரமும் பொறுது வடக்கு நோக்கி இருந்துகொண்டு உணவுகொள்ளாமல் உயிர் துறப்பதே இந்நோன்பு. இவ்வாறு கடுமையான நோன்புகளை மேற்கொண்ட சரிதங்கள் சங்கச் செய்யுட்களில் கூறப்பட்டுள்ளன.

கபிலர் என்ற பெரும் புலவர் பாரி என்ற வேளிர் வள்ளலின் ஆருயிர்த் தோழராக இருந்தார். பாரியை ஏழு பாடல்களால் அவர் பாராட்டி இருக்கின்றார். ஒரு காலத்தில் அப்பாரி பகை மன்னர்களால் கொல்லப்பட்டான். அவன் இறந்தபோது அதற்கு இரங்கி உருக்கமாக ஏழு பாடல்கள் பாடியிருக்கின்றார். தாமும் தம் நண்பருடன் உயிர் துறக்க எண்ணியிருந்தார். ஆனால் தம் நண்பன் பாரியின் மகளிர் மீது பெரும் இரக்கம்கொண்டு உயிர் துறக்காது அவர்களை விச்சிக்கோன் என்ற அரசனுக்கு மணம் செய்விக்க முயன்றார். அவன் அவர்களை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் போகவே அம்மகளிரைச் சிலநாள் பார்ப்பாரிடம் அடைக்கலமாக வைத்திருந்து பின் திருக்கோவலூர் அடைந்து அங்கே இருந்த மலையன் என்ற அரசனுக்கு அவர்களை மணம் செய்வித்தார். தாம் எடுத்துக்கொண்ட காரியம் முடிந்ததும் தம் நண்பனை எண்ணி இரங்கிப் பெண்ணையாற்றின் இடையில் மணற்பரப்பிலே வடக்கிருந்து துறக்கம் புக்கனர்.

அவ்வாறு வடக்கிருந்தபோது பாடிய பாடல் வருமாறு :

“ மலைகெழு நாட, மாவண் பாரி
 கலந்த கேண்மைக் கொவ்வாய், நீயெற்
 புலந்தனை யாகுவை புரந்த யாண்டே ;
 பெருந்தகு சிறப்பின் நட்பிற் கொல்லாது
 ஒருங்கு வரல்விடா தொழிகெனக் கூறி
 இனையை யாதலின் நினக்கு மற்றியான்
 மேயினேன் அன்மை யானே ; ஆயினும்
 இம்மை போலக் காட்டி, உம்மை
 இடையில் காட்சி நின்றோடு
 உடனுறை வாக்குக் ; உயர்ந்த பாலே. —(புறம்—236)

இதனால், “ மலைநாட்டு வள்ளலாகிய பாரியே, நீயும் யானும்
 கலந்த நட்பிற்குப் பொருந்த, யானும் நின்னுடன் கூட வருவ
 தற்கு மனமியையாமல் ‘ நீ ஈண்டுத் தவிர்க ’ என்று சொல்லி,
 மாறுபட்டனை ; ஆதலால், நினக்கு யான் பொருந்தினவ
 னல்லேன் ; ஆதலால் நீ எனக்கு உதவி செய்த காலங்களிலும்
 என்னை வெறுத்திருந்தாய் போலும் ; இங்ஙனமாயினும், இப்
 பிறப்பின்கண் நீயும் யானும் கூடியிருந்து இன்புற்றிருந்தவாறு
 போல, மறுபிறப்பினும் நின்றோடு கூடி வாழ்தலை விதி கூட்
 டுவதாக ” என்று உணர்த்துகிறார்.

கபிலர் வடக்கிருந்த செய்தி அடியிற்கண்ட திருக்கோவ
 லார்ச் சாசனத்தாலும் தெரிய வருகிறது.

“ வன்கரை பொருது வருபுனர் பெண்ணைத்
 தென்கரை யுள்ளது தீர்த்தத் துறையது
 மொய்வைத் தியலும் முத்தமிழ்க் கபிலன்
 மூரிவண் டடக்கைப் பாரிதன் னடைக்கலப்
 பெண்ணை மலையற் குதவிப் பெண்ணை
 யலைபுன ல்ழுவத் தந்தரிகடிஞ் செல
 மினல் புகும் வீடுபே ரெண்ணிக்
 கனல் புகும் கபிலக் கல்லது புனல்வர்
 பேரெட்டான வீரட்டானம்
 அனைத்தினு மநாதி யாயது.”

இதனைக் கொண்டு கபிலர் பெண்ணை நதியில் மணற் பரப்
 பிலே அக்கினிப் பிரவேசம் செய்தார் எனக் கூறுவர். வடக்
 கிருத்தலில் அக்கினிப் பிரவேசம் செய்வதை சங்க நூல்கள்
 கூறவில்லை. ஆகவே இச்சாசனத்தில் கண்ட கனல் என்பது
 மூலக்கனல் எனக் கொண்டார் திரு. நாட்டார் அவர்கள்.
 கபிலர் வடக்கிருந்து மூலக்கனலை மூட்டி எழுப்பித் துறக்கம்
 புகுந்தார் என்று கூறிய அப்பெரியார் துருத்தையே கொள்ளு
 தல் என்று.

இனி, திரு. மு. இராகவ ஐயங்கார் அவர்கள் ஒரு குறிப்பில் “வடக்கிருத்தல் என்பது, கிழக்கு முகமாகத் தருப்பைகளைப் பரப்பி வடக்கு நோக்கி இருந்து, தம்முயிர் விடச் செய்துகொள்ளும் ஒரு மகாவிரதமாம். சங்க காலத்தில் இவ்வழக்குமிசூதியாக வழங்கியது என்பதுபழைய நூல்களால் நன்கு அறியப்படுகின்றது. இதனை ‘பிராயோப வேசம்’ என்பர் வடநூலார்” என்று எழுதியுள்ளார். இக்குறிப்பினால் வடக்கிருத்தல் என்ற நோன்பு வடநாட்டிலுமிருந்த தென்றும், அதனை வடநூலார் பிராயோப வேசம் என்ற பதத்தினால் குறிப்பிட்டார்கள் என்றும், அச்சடங்கில் கிழக்கு முகமாகத் தருப்பையைப் போட்டு வடக்கு முகமாக உட்கார்ந்து உயிர் துறந்தார்கள் என்றும் அறியக்கிடக்கின்றன. சங்கத்துச் செய்யுட்களில் கிழக்கு முகமாகத் தருப்பைகளைப் பரப்பும் சடங்கு குறிக்கப்படவில்லை. தருப்பை வடநாட்டு வைதீகச் சடங்குகளுக்கு வழங்கப்பட்டதே யன்றி தமிழ் நாட்டில் வழக்கத்தில் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆகவே வடக்கிருத்தலுக்கும், கிழக்கு முகமாகத் தருப்பைகளைப் பரப்புவதற்கும் சம்பந்தம் தெரியவில்லை.

இனி, ‘பிராயோப வேசம்’ என்ற வடமொழிக்குப் பிராய’ என்றால் அதிகம் என்றும், ‘உபவேசம்’ என்றால் பட்டினிகிடத்தல் என்றும் பொருள் உண்டு ஆகவே ‘பிராயோப வேசம்’ என்றால் அதிகமாகப் பட்டினி கிடத்தல் என்ற பொருள் வரும் அதற்குச் சிறப்புப் பொருளாக, அதிகமாகப் பட்டினி கிடந்து இறக்கச் சித்தமாய் இருத்தல் என்று வடமொழி அகராதியில் பொருள் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இப்பதத்திலாவது அதற்குப் பொருள் கூறும் அகராதியிலாவது வடக்கு முகமாக உட்காரவேண்டும் என்று காணவில்லை. இச்சடங்கின் நோக்கம் இன்னதென்றும் அவைகளால் தெரியவில்லை. நோக்கம் தெரிதல் இன்றியமையாத தல்லவா? அதைப்பற்றிச் சிறிது ஆராய்வோம்.

பிராயோபவேசத்திற்கு ஓர் உதாரணம் வால்மீகி இராமாயணத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. அந்தப் பதமே பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளதும் அங்குக் காண்கிறோம். கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் 55-ஆம் சருக்கத்தில் 11-ஆம் சுலோகம் முதல் 23-ஆம் சுலோகம் வரை இச்செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. சுக்கிரீவ னுடைய கட்டளையின்பேரில் அங்கதன் முதலிய வானரவீரர்கள் சீதையைத் தேடச் செல்கிறார்கள். எங்குத் தேடியும் சீதையைக் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. குறித்த கெடுவும்

வந்துவிட்டது. அங்கதனுக்குத் தான் செய்வதாக எடுத்துக் கொண்டு வந்த காரியம் முடிவு பெறவில்லையே என்ற ஏக்கம் வந்துவிட்டது. வானரவீரர்களை நோக்கி “நான் செய்து முடிப்பதாகக் கொண்ட காரியத்தை இதுவரை செய்யவில்லை. கெடுவும் ஆகிவிட்டது. இனி அக்காரியம் முடிவு பெறாமல் கிஷ்கிந்தைக்குச் செல்ல முடியாது. அவ்விதம் சென்றால் அக்காரணத்தை முன்னிட்டு என்னைச் சுக்கிரீவன் தொலைத்து விடுவான். தன் சிம்மாசனத்திற்கு உரியவன் தொலைந்தான் என்று மகிழ்வான். அவ்வித அபக்கியாதியோடு உயிர்விடுவதைக் காட்டிலும் இங்கேயே பட்டினி கிடந்து நான் உயிர் துறப்பேன். இதைக் கேட்ட என் தாயார் தாரையும் உயிர் துறப்பாள். அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்லுங்கள்” என்று சொல்லிக் கண்ணீர் விட்டுத் தருப்பையைப் பரப்பி அதன்மேல் படுத்துக்கொண்டான். அதைக் கண்டு வானரவீரர்கள் வாலியையும் அங்கதனையும் புகழ்ந்து சுக்கிரீவனை நிந்தித்துக் கண்ணீர் விடலானார்கள். பிறகு அவர்களும் பட்டினி கிடந்து இறக்கத் துணிந்து அங்கதனைச் சுற்றித் தெற்குநனித் தர்ப்பைகளின் வடபால் அடைந்து கிழக்கு நோக்கி உட்கார்ந்தார்கள்.

இவ்வாறு வானரர்கள் இறக்கச் சித்தமாயிருத்தலை அங்கிருந்த சம்பாதி அறிந்து, “இவ்வுலகில் எல்லாப் பாக்கியமும் முற்சென்ம பலனே ஆகும். வெகுநாள் வரைக்கும் கிடைக்காத உணவு இப்போது தானே கிடைக்கிறது. இவ்வானரர்கள் உயிர் துறக்கத் துறக்க ஒவ்வொன்றாய்த் தின்று விடுவோம்” என்றான். அதைக் கேட்ட அங்கதன் “இதென்ன விபரீதம். நாம் ஒன்று நினைக்க வேறொன்று ஆகிறது. இக்கழுகு நம்மைத் தின்கிறதாம்” என்று தொடங்கி சீதை, சடாயு முதலியவர்களின் சரிதத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினான். சடாயு என்ற பேச்சைக் கேட்டதும் சம்பாதி அதைப் பற்றி விசாரிக்கத் தொடங்கினான் என்பது கதை.

இங்கே அங்கதன் பட்டினி கிடக்கச் சித்தமாய் இருத்தலைப் பிராயோபவேசம் என்ற சொல்லால் வால்மீகி குறிக்கிறார். அந்தச் சுலோகம் வருமாறு:—

बन्धनात्वात् सात्मने श्रयेः प्रायोपवेशानम् ।

अनुजानीत मां सर्वे गृह गच्छन्तु वानराः ॥

பந்த னாத்வாத ஸாதான்மே ஸ்ரேய : ப்ராயோபவேஸனம் |

அனு ஜானீத மாம் சர்வே க்ருஹம் கச்சந்த வானரா :—55—11 |

उपस्पृस्योतकं तत्र प्राङ्मुखा : समुपाविशन् ।

दक्षिणाश्रेषु दग्धेषु उदन्तीरं समाश्रिता : ॥

உபஸ் ப்ருஸ் யோதகம் தத்ர ப்ராங்முகா : சமுபாவிஷன் |
தக்ஷிணக்ரேஷு தர்ப்பேஷு உதத்தீரம் சமாஸ்ரிதா :-55—20 ॥

विवेश शङ्गतो भूमौ रुदन् दग्धेषु दुर्गनाः।

तस्य संविष तस्तत्र रुदन्तो वानर षभा : ॥

வீவேஷ சாங்கதோ பூமௌ ருதன்தர்ப்பேஷு தூர்மனா : |
தஸ்ய சம்விஷ தஸ்தத்ர ருதன்தோ வானரர்ஷபா : ॥ 55—17

(உரை) சிறையடைதல், மரண தண்டனை அடைதல் இவைகளைவிட எனக்குப் பிராயோபவேஸனமே (பட்டினி கிடந்து இறத்தலே) மேலானது. எனக்கு எல்லா வானரங் களும் சம்மதம் கொடுத்துவிட்டு வீட்டுக்குப் போகட்டும்—11

அங்கதன் துக்கத்துடன் அழுதுகொண்டு பூமியில் தர்ப்பைகளில் உட்கார்ந்தான். அவன் அங்கே உட்கார்ந்த பொழுது வானரத் தலைவர்களும் அழுதார்கள்—17.

(வானரர்கள்) நீரினால் சுத்திசெய்துகொண்டு அவ்விடத்தில் தெற்கு துனி உள்ள தர்ப்பைகளின் வட ஓரத்தை அடைந் தவர்களாய்க் கிழக்கு நோக்கி உட்கார்ந்தார்கள்—20.

ஆகவே, இச்சரித்திரத்தில் பிராயோபவேசனம் என்பது பட்டினி கிடந்து இறந்து போதலாம் என்று நிச்சயித்தலாகும். ஆனால் இங்கே வானரர்கள் சாகவில்லை. சம்பாதியின் பேச்சைக் கேட்டவுடன் அந்த நோக்கத்தை விட்டுவிட்டார்கள். இவர்களுடைய தீர்மானத்திற்குக் காரணம் என்ன வென்றால் தாம் சென்ற காரியம் தங்களால் செய்யமுடியவில்லை; திரும்பிச்சென்றால் மரண தண்டனை கிடைக்கும்; அதைக் காட்டிலும் இங்கேயே பட்டினி கிடந்து இறக்கலாம் என்பதே யாகும். இந்தக் காரணம் ஒரு தாழ்ந்த எண்ணமேயாகும். ஆனால் வடக்கிருத்தலுக்குக் காரணம் போரில் தோல்வியுற்ற தால் மானம் போவதைச் சகிக்காததாலும், நண்பன் இறந்து போனதைச் சகிக்காத துயரத்தாலும் ஏற்படுவதாகும். வடக் கிருத்தல் வெறும் தீர்மானம் அல்ல, உயிர்துறத்தலே அக்காரியம் ஆகும்.

கம்பநாடர் இச்சரிதப் பகுதியை சம்பாதிப் படலத்தில் கூறுகின்றார். ‘அரசன் ஆணையை மேற்கொண்டு வந்தோம். குறித்த நாள் எல்லைக்குள் சீதையைக் காணப்பெற்றிலோம். ஆகவே அரிய தவம் செய்வோமோ, விடம் உண்டு இறப்போமோ, உயிர் மாய்வதே தகுதி, அதைச் செய்வேன்’ என்று அங்கதன் கூற வானரர்கள், ‘நாங்கள் எல்லாரும் உயிர் மாய்வோம், வாஸி புதல்வனாகிய நீ மாய்தல் கூடாது’ என்றார்கள். ‘நீங்கள் எல்லாரும் உயிர்மாய நான் மாத்திரம் மாயா திருத்தல் தகுதியோ? உலகப் பழிமொழிக் கஞ்சி நீங்கள் இறக்க இவன் மாத்திரம் பிழைத்து வந்தான் என்று உலகத்தார் பழிக்கு முன்னர் நான் உயிர் மாய்வேன். நான் இறந்த செய்திகேட்ட என்தாய்தந்தையர் இறப்பார். இராமபிரானும், இனைய பெருமானும் இறக்கக்கூடும். ஏனையோரும் இறப்பார். சானகி என்ற விளக்கினால் எத்தனை துன்பம் விளைகிறது!’ என்று கண்ணீர் விட்டான். அதைக்கேட்ட அனுமன் “எல்லாம் தேடினோம், எங்கும் சீதை கிடைக்கவில்லை. ஆகவே போரில் உயிர் துறந்த சடாயுவைப்போல் நாடும் மாய்வோம்” என்றான். அதைக்கேட்ட சம்பாதி அழுது அழுது சடாயுவின விருத்தாந்தத்தைக் கேட்டார்,” என்பது கம்பருடைய வரலாறு. அதனை அறிய,

அற்றது நாவ்வரை யவதி காட்சியும்
உற்றிலம் இராகவன் உயிரும் பொன்றுமால்
கொற்றவன் ஆணையும் குறித்து நின்றனம்
இற்றது நஞ்செயல் இனிஎன் றெண்ணினார். (சம்பாதி—4)

அருந்தவம் புரிதுமோ அன்ன தன்றெனின்
மருந்தரு நெடுங்கடு உண்டு மாய்துமோ
திருந்திய தொருவிதஞ் செய்து தீர்து மென்
றிருந்தனர் தம்முயிர்க் கிறுதி யெண்ணுவார். (,,—5)

என்ற கம்பர் செய்யுட்களை நோக்குக.

இதில் வடக்கிருத்தல் என்ற சொல்லைப் பிராயோபவேசத் திற்குப் பிரதி மொழியாகக் கம்பர் மேற்கொள்ளவில்லை. இவ்விரு மொழிகளும் ஒரே பொருளைக் கொண்டிருக்குமாயின் அத்தமிழ்ச் சொல்லைக் கம்பர் கொண்டிருப்பார் அல்லவோ? ஆகவே வடகிருத்தல் என்ற நோன்பும் பிராயோபவேசம் என்ற சடங்கும் மாறுபட்டது எனலாம்.

(குறிப்பு—இங்கே வால்மீகிக்கும் கம்பருக்கும் உள்ள சரித வரலாற்றின் வேற்றுமையை ஆராய்வோம்.)

கம்பர்

வால்மீகி

1. அங்கதன்—சீதையைக் காணவில்லை; எடுத்த கருமம் முடிக்கவில்லை; ஆதலின் மாய்வேன் என்றான். வானரர்—நீ இறக்க வேண்டாம், யாம் இறக்கிறோம் என்றார்கள். அங்கதன்-பழிக்கஞ்சி. நீங்கள் இறக்க நான் உயிருடன் இருத்தல் பெரும் பழி; அச்சொல் வராததற்கு முந்தி இறப்பன்; என்தாய் தந்தையர்க்குச் சொல்லுங்கள்; எல்லோரும் இறப்பர் என்றான். அனுமன்—சடாயுவைப்போல் இறத்தலே தகுதி என்றான்.

அங்கதன் சுக்கிரீவனிடத்தில் தந்தைபோன்ற அன்பு காட்டுகிறான்.

வானரங்கள் பழிக் கஞ்சிக் கடமையையே கொண்டார்கள். வெறும் பேச்சோடு இறக்கும் துணிவு முடிவு பெறுகிறது.

2. அனுமான் சடாயு போரில் இறந்த செய்தி சொல்லக் கேட்டதும் சம்பாதி அழுது புரண்டு அவர்களை நெருங்கி சீதையின் செய்தி சொல்லுகிறான்; பகைமையிலலை.

3. இவ்வரலாறு நாகரிகமானிட இயற்கையைக் காட்டும்.

1. அங்கதன்—எடுத்த கருமம் முடிக்கவில்லை. சுக்கிரீவனிடம் சென்றால் என்னைத் தண்டிப்பான். அதனால் என் அரசரிமை கவர்வான். ஆகவே இங்கே பிராயோபவேசம் செய்து இறக்கிறேன் என்றுகூறித் தருப்பையிற் படுத்தான். மற்றவரும் படுத்தார்கள்.

அங்கதன் சுக்கிரீவனிடம் கோபமும் வெறுப்பும் காட்டுகிறான்.

வானரர்கள் பின் தண்டனைக்கு அஞ்சி ஒரு சடங்ககமேற் கொண்டார்கள். இங்கே வெறும் பேச்சு மாத்திரம் இல்லை. சடங்ககையும் மேற்கொள்ளுகிறார்கள்.

2. வானரர்கள் உயிர் துறக்க எண்ணியதும் சம்பாதி அவர்களுடையபிணங்களைத் தின்னலாம் என்று மகிழ்ச்சியுடன் வருகிறான். பிறகு சடாயு பேச்சைக் கேட்டதும் நட்புக்கொள்கிறான்.—இங்கே சம்பாதி வெறும் மிருகத் தன்மை கொண்டவன். உயர்ந்த குணம் இல்லை. பகைமைதான் உண்டு.

3. இவ்வரலாறு அனாகரிக மிருக இயற்கையைக் காட்டும்.

இவ்விரு சொற்களுக்கும் உள்ள வேற்றுமையை ஆராயாது பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பேரகராதி ஆசிரியர்கள் வடக்கிருத்தலுக்கு “உயிர் துறக்கும் துணிவுடன் வடக்கு நோக்கி யிருந்து

பிராயோபவேச விரதத்தை மேற்கொள்ளுதல்” என்று பொருள் கொண்டிருக்கிறார்கள். இது எத்துணை ஏற்புடைத்து எனக்கூறவும் வேண்டுமோ?

இனிப் புறநானூற்றில் கபிலர் சரித்திரத்தைத் தவிரவேறு இரண்டு சரிதங்களும் இந்நோன்பிற்கு எடுத்துக் காட்டுக்களாக இருக்கின்றன. சேரமான் பெருஞ்சேரல் ஆதன் என்பான் சோழன் சரிகால் பெருவளத்தானோடு போர்செய்து புறப் புண்ணுற்று நாணி வடக்கிருந்தான். இச்சேரமான் வடக்கிருந்த செய்தியைப் புலவர் கழா அத்தலையார் புறம் 65-லும், வெண்ணிக்குயத்தியார் 66-லும் பாடியிருக்கின்றனர். அப்போர் வெண்ணி என்ற ஊர்ப் புறத்தில் நடந்தது. அதனைக்

“கலிகொள் யாணர் வெண்ணிப் புறந்தலை
மிகப்புக் முலக மெய்திப்
புறப்புண் ணணி வடக்கிருந் தோனே. (புறம் 66)
என்ற பாட்டில் காண்க.

உறையூரில் ஆண்ட கோப்பெருஞ்சோழன் புலவர்களான பிசிராந்தையாருக்கும் பொத்தியாருக்கும் உயிர் நண்பன். இவனும் புலவனே. இவன் எல்லாவற்றையும் துறந்து வடக்கிருந்தான். உடன உயிர் நீத்தற்குவந்த பொத்தியாரை ‘மகன் பிறந்த பின்வருக’ எனக் கூறித் தான உயிர் நீத்துக் கல்லாகியும் அவ்வாறு வந்த அவருக்கு இடம் கொடுத்துப் புகழ் பெற்றும் விளங்கினான். இவன் வடக்கிருந்ததைக் கேட்டு வந்த பிசிராந்தையாரும் வடக்கிருந்து உடன் உயிர் நீத்தனர் என்ற சரிதத்தைப் புறம் 214 முதல் 223 வரையுள்ள பாட்டுக்களால் அறிக. தமிழ் நாட்டில் மானமும் நட்பும் எத்துணைச் சிறப்புடன் ஆளப்பட்டன என்பதை அறியுங்கள்.

பண்டைத் தமிழர் நெறி

[வித்வான் மா. இராசமாணிக்கம், B. O. L.]

தமிழ்மொழி, இக் காலத்தில் கூறப்படும் திராவிட மொழிகளில் தொன்மை வாய்ந்தது; அதுமட்டுமன்றி மூல திராவிடத்திற்கே உயிர் நாடியாயிருப்பது; பலுசிஸ்தான ப்ராஹி மொழியிலுள்ள சொற்கள், இலக்கண அமைதிகள் இன்ன பிறவும் தமிழையே பெரிதும் ஒத்தனவாகக் காணப்படுகின்றனவே அல்லாமல் வேறு திராவிட மொழிகளோடு தொடர்பு கொண்டனவாகக் காணப்பட இல்லை. மேலும் அண்மையில் தோண்டி எடுக்கப்பட்ட மோஹன்ஜோ தாரோ—ஹரப்பா என்னும் இரண்டு இடங்களிலும் செய்த ஆராய்ச்சியின் பயனைத் தமிழ்க்குரிய மூல எழுத்துக்களும், தமிழின் தொடர்பு கொண்ட பிறவும் வெளியாயின. மேலும் அவ்விடங்களில் காணப்பட்ட எழுத்துக் குறிகள் ஹைதராபாத் சமஸ்தான புதை பொருள்களிலும், திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் அகப்பட்ட புதை பொருள்களிலும் காணக்கிடத்தலால் அப்பழைய காலத்தில் இந்தியா முழுவதும் ஒரே வகைத் தமிழ் நாகரிகம் பரவி இருந்தது என்று துணிதல் தவறாகாது. சிந்துப் பிரதேச திராவிட நாகரிக காலம் இற்றைக்குச் சற்றேறக் குறைய 7500-ஆண்டுகட்கு முன்பாகும் என்பது ஹீராஸ் பாதிரியார் போன்ற ஆராய்ச்சியாளர் கருத்தாகும். எனவே நாகரிகத் திற் சிறப்பு வாய்ந்த எகிப்தியர், சீனர், பாபிலோனியர், ரோமர், சுமேரியர் முதலியோரை விடச் சிந்துப் பிரதேச திராவிடர் மிக வுயர்ந்த நாகரிகத்தில் வாழ்ந்தவர் என்பது இந்திய ஆராய்ச்சி இலாக்கா தலைவரான சர். ஜான் மார்ஷல் கருத்தாகும்.

இங்ஙனம் உயர்ந்த நாகரிகத்தில் வாழ்ந்து வந்த பண்டைத் தமிழ் மக்களின் நெறியும் (மதமும்) உயர்ந்தது என்பதில் ஐயம் உண்டோ? எதற்கும் இங்கு அதனை ஆராய்வோம். இவ்வாராய்ச்சிக்கு அக் காலத்துக்குரிய தமிழ் நூல்கள் இல்லை யாயினும், அக் காலத் தமிழ் வழிவழி வந்த நம் சங்க காலத் தமிழறிஞர்கள் பாடி வைத்த சங்கச் செய்யுட்களும், புதை

பொருள்களும், பிறநாட்டுச் சான்றுகளும் பெரிதும் துணை செய்வன ஆகும். இவற்றோடு பின்வந்த ஆரியர் செய்த நூல்களும் பெருந்துணை செய்வன ஆகும். இவற்றின் துணை கொண்டு பண்டைத் தமிழர் நெறியாது என ஒருவாறு ஆராய்வோம்.

மனிதனது வளர்ச்சியை ஆராய்ச்சி செய்த நிபுணர்கள் பழைய கற்கால மனிதன், புதிய கற்கால மனிதன், இருப்புக் கால மனிதன் எனப் பலவாறு பகுத்து, அவ்வக் கால மனிதனுடைய பழக்க வழக்கங்கள், நெறி இவற்றை ஆய்ந்து நூல்கள் வாயிலாகத் தம் முடிவை வெளியிட்டுள்ளனர். அவற்றை வைத்துக்கொண்டு நாம் சங்கச் செய்யுட்களை ஆராயின் அவர்கள் புதை பொருள்களால் கூறும் முடிபு சரியெனத் தோன்றும். மனிதனது தோற்றம் மலைப் பாங்கரில் (சூறிஞ்சி நிலத்தில்) என்பது ஆராய்ச்சியாளர் துணிபு. நாக வணக்கம், முதல் வணக்கமாகத் தோன்றியது. இதுவன்றி மரங்கள், யாறுகள், மலைகள் ஆகிய இவற்றில் உறைவதாகக் கருதப்பட்ட தெய்வங்களைப் பண்டைய மக்கள் வணங்கி வந்தனர். சிறு தெய்வங்களேயன்றி உள்ளூர்த் தெய்வங்கள், கிராம தேவதைகள், எல்லை அம்மன்கள் எனப் பல சிறு தெய்வங்களையும் வழிபட்டார்கள். இவையனைத்தும் இன்றும் நம் தமிழகத்தே கிராமங்கள்தோறும் இருக்கக் காணலாம். இத் தெய்வங்கட்கு அவ்வத் திணைமக்கள் அவ்வத் திணைக்குரிய பொருள்களைப் படைத்து அன்றும் வழிபட்டு வந்தனர்; இன்றும் வழிபட்டு வருகின்றனர். இவ்வழிபாடுகளில் சில பிற்காலத்தில் மாறுதல் அடைந்து விட்டன: நாக வணக்கம் முருகன் வணக்கத்தோடு கலந்து விட்டது. முருகன், தன் பக்தர்களுக்கு நாக வடிவில் காட்சி அளிக்கிறான் என்று அறிஞர் கூறுப.

தேவதைகள் உறைந்ததாகக் கருதப்பட்ட மரங்கள் பல இன்று சிவன் கோவில்களில் ஸ்தல விருகூங்களாகக் கொண்டாடப்படுகின்றன. துளசிச் செடி விஷ்ணு கோவில்களில் இன்றியமையாததாய் விட்டது. நாக வணக்கம் மாறிப் பிற்கால இந்து மதம் தோன்றியபோது நாக வணக்கம், கருட வணக்கம், வானர வணக்கம், பன்றி வணக்கம் முதலியன பெரும் மாறுதல்கள் அடைந்தன. பல நாடுகளில் இடைக்கால மந்திரி சபை ஏற்படுத்துதல்—ஒவ்வொரு கட்சியிலுமிருந்து ஒவ்வொருவரை எடுத்துச் சேர்ப்பதே ஆகும்.—போலவே அக்காலத்தில் வாழ்ந்து பல வழிபாடுகளைச் செய்து

வந்த மக்களனைவரையும் ஒன்றுபடுத்தச் செய்த முயற்சியின் பயனாகப் புதிய இந்து மதம் தோன்றியது. அம் முயற்சியின் போதுதான் நாகரைத் திருப்தி படுத்தச் சிவபெருமான் நாகா பரணன் எனப்பட்டான்; விஷ்ணு நாகத்தைப் படுக்கையாகக் கொண்டான் என்று கூறப்பட்டான். கருட வணக்கத்தாரைத் திருப்தி படுத்தக் கருடன் விஷ்ணுவின் வாகனமாக ஆக்கப்பட்டான். பன்றி வணக்கத்தாரைத் திருப்தி படுத்த விஷ்ணுவின் வராகவதாரம் ஏற்படுத்தப்பட்டது; வானரர்களைத் திருப்தி படுத்த அதுமான் 'சிறிய திருவடி'யாகக் கொண்டாடப்பட்டான். பல பெண் தெய்வங்கள் தூர்க்கை (காளி) என்னும் ஒரே வடிவத்தில் அடக்கப்பட்டன. ஐயனார் முதலிய வீரர்கள் சிவபெருமான் பிள்ளைகளாகக் கருதப்பட்டனர். இறந்து பட்ட வீரர்களெல்லாம் கணங்களாகக் கருதப்பட்டனர். இந்நனம் ஏற்பட்ட மாறுதல்கள் மிகப் பலவாம்.

இந்தியா முழுவதையும் குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்னும் ஐந்து பிரிவுகளாகப் பகுத்தனர் நம் முன்னையோர். குறிஞ்சி நிலக் கடவுள் சேயோன். அவனே குன்று தோறும் குமரன். குருதியில் தோய்ந்த சோற்றைப் பண்டையோர் இக் கடவுளுக்குப் படைத்து வந்தனர். இவன் வேலேந்தி நிற்பலால் வேலன் எனப்பட்டான். இவனது பூசாரியும் வேலன் எனப்பட்டான். அவன் தெய்வ வெறிகொண்டு ஆடும் ஆட்டம் 'வெறியாட்டம்' எனப்பட்டது. பெண் பாலும் வெறியாடுதல் உண்டு. பாலைநிலக் கடவுள் கொற்றவை (தூர்க்கை). பாலை நில மக்கள் இவனை வழிபட்டு வழிப்பறித்தல் உண்டு. இவளுக்குப் பலவகைப் பலிகளும், மதுவகைகளும் வைத்து வழிபடுதல் வழக்கம்.

முல்லை நிலக் கடவுள் மாயோன் (கறுப்பன்) எனப்பட்டான். இந்நில மக்கள் மெய் வருத்தமின்றித் தங்கள் கால்நடைகளை மேய்த்துக்கொண்டு சுகமாகக் காலந் கழித்து வந்தனராதலின் அவர்களால் உண்டாக்கப்பட்ட கடவுளும் போகியாகவே காணப்பட்டான். குழல் ஊதலும், இடைச்சியரோடு ஆடுதலும் மாயோன் தொழில்கள்.

மருத நிலக் கடவுள் இந்திரன்; இவ்விரந்திரன் என்னும் பெயர் தொல்காப்பியத்துள் காணப்படினும் இதன் தமிழ்ப் பெயர் அகப்படவில்லை. 'சேனோன்' என்று இருத்தல் கூடியதே என்பர் திரு. P. T. சீனிவாச ஐயங்கார். (பண்டைத் தமிழர் வரலாறு, பக்-83). வயலும், வயல்சார்ந்த இடமுமாகிய மருதத் திணைக்கு மழை அவசியம் ஆதலின் மழைக் கடவுள்

அந்நில மக்களால் வழிபாடு செய்யப்பட்டான். ஆண்டு தோறும் அவனுக்குச் செய்து வந்த விழவே பிற்காலத்தில் 'இந்திரவிழவு' எனப்பட்டது.

ஐந்தாவதாகிய நெய்தல் நிலம் கடலும் கடல் சார்ந்த பசு தியுமாகும். இதற்குரிய கடவுள் வருணன் என்று தொல்காப்பியம் கூறும். இவ்வடமொழிப் பெயர்தோன்றுவதற்கு முன் இருந்த தமிழ்ப் பெயர் இன்னதெனத் தெரியவில்லை. 'கடலோன்' என்றிருக்கலாம் என்பர் திரு. P. T. சீனிவாச ஐயங்கார். சுறவுக் கோடு நட்டுப் பரவுக்கடன் செய்தல் நெய்தல் நிலமக்கள் வழக்கம். இங்ஙனம் தொழில் பற்றியும், நிலம் பற்றியும் பண்டைத் திணைமக்கள் கொண்டாடிவந்த தெய்வங்கள் அல்லாமல் பெருந் தெய்வ வழிபாடும் அப்பண்டைக் காலத்திலேயே இருந்தது என்பதற்குரிய ஆதாரங்கள் புதை பொருள்களிலும் சங்க நூல்களிலும் காணக்கிடக்கின்றன. அவ்வழிபாடுதான் சிவ வணக்கம் ஆகும்.

"உலகம் தோன்றிய காலந்தொட்டு இந்தியாவில் வளர்ச்சியுற்று வந்துள்ளது இச் சைவ நெறி. 'சிவ' என்னும் சொல்லுக்கு இன்ன பொருள் என்று வடமொழி இலக்கண ஆசிரியர்களால் கூறக்கூடவில்லை. 'சிவ' என்பது தமிழ்ப் பெயர்; செம்மை என்பது அதன் பொருள் என்று கூறப்படுகின்றது. மிகப் பழைய காலத்தனவாகக் கூறத்தக்க பொருள்களில் கல்லால் செய்யப்பட்ட சிவ இலிங்கங்கள் காணப்படுகின்றமையே சைவ சமயத்தின் பழைமைக்கு எடுத்துக் காட்டாகும்." (இந்தியாவில் கற்கலாம், பக்-49) "இத்தகைய சிவ இலிங்கங்கள் பல சிந்துப் பிரதேசப் புதைபொருள்களில் உள்ளன. எனவே சைவ சமயம் உலகில் தோன்றிய மதங்களுள்ளே மிக்க பழைமையானது—இன்றும் அழியாமல் உயிரோடு இருப்பது" என்று சர். ஜான் மார்ஷல் கூறுதல் காண்க. "மோஹன்ஜோதாரோவில் கிடைத்துள்ள சிலை ஒன்று சிவனைக் குறிப்பிடுவதாக உள்ளது. அச்சிவன் மூன்று முகங்களைக் கொண்டு யோகத்தில் அமர்ந்திருப்பதாகச் செய்யப்பட்டுள்ளது. தலை மீது இரண்டு கொம்புகள் உள்ளன. கொம்புகளைச் சுற்றிப் பாகை உள்ளது. சிவன் யாண்டும் மூன்று முகங்களையுடையவனாகக் கூறப்படவில்லை. ஆனால் மூன்று மனைவியரைக் கொண்டவனாக இருந்திருக்கலாம். மூன்று விதமான பெண் தெய்வங்கள் பின்னர் ஒரே உருவில் அடக்கப்பட்டு பார்வதி எனக்கூறப்பட்டிருக்கலாம். இத்தகைய மூன்று விதப் பெண் தெய்வ உருவங்களும் சிந்துப் பிரதேச ஆராய்ச்சியில் கிடைத்துள்ளன.

இவ்விளங்க வணக்கம் இந்தியாவில் மட்டுமன்று ; சையாம், இந்துசீனா, மலேயா, கிழக்கிந்தியத் தீவுகள், மடகாஸ்கர், அரேபியா, எகிப்து, இத்தாலி முதலிய இடங்களில் பரவி இருந்தது என்பதற்குச் சான்றுள் பல உண்டு.

இலங்க மென்னும் சொல் தமிழ்ச் சொல்லுமன்று ; வட மொழியுமன்று ; அஃது ஆசிய—ஆஸ்திரேலியமொழியினத்தைச் சேர்ந்த சொல்லாகும். சொல்லும் பொருளும் ஆண்டுத் தான் வெளிப்படையாகக் காணப்படுகின்றன. இவ் வணக்கத்தை எரிவணக்கத்தாராகிய ஆரியர் 'சிசினதேவ வணக்கம்' என இழித்து உரைத்தனர். சிவ வழிபாட்டினரைச் 'சிசின தேவர்' என இழித்துக் கூறினர். ரிக் வேத சுலோகங்களில் (R. V. vii-21—25, R. V. x. 99—103, R. V. vii-18, 7, R. V. x. 27—29) இந்திரனால் சைவ வழிபாட்டினர் கொல்லப்பட்டமையையும், அவர்கள் நகரங்கள் அழிக்கப்பட்டமையையும் பரக்கக் காணலாம். அச் சுலோகங்கள் இந்திர வணக்கத்துக்கும், இலங்க வணக்கத்துக்கும் நடந்த போராட்டத்தையே கூறியன ஆகும். ஆரியர்க்கும், திராவிடர்க்கும் நடந்ததாகக் கூறப்படும் போராட்டங்க ளெல்லாம் இரு வேறுபட்ட வழிபாடுகளுக்குள் நடந்த போராட்டமாகும். ஆரியர் கடவுளராய வருணன், அக்கினி, இந்திரன் ஆகிய இவர்க்கும் திராவிடர் கடவுளராய சிவனுக்கும் நடந்தனவாகப் புராணங்களில் கூறப்படும் சண்டைகளெல்லாம் ஆரியர்க்கும் திராவிடர்க்கும் நடந்த போராட்டங்களே ஆகும். ஆயினும் வேத கால முடிவிற்குள் இவ்விரு வேறுபட்ட வழிபாடுகள் ஒன்று கலந்தன. அதன் பயனாகத் திராவிடர் கடவுளராய சிவ பெருமான் 'மகாதேவன்' (ஒப்பற்ற கடவுள்) என்று ஆரியரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டான. அதன் பயனாக அதர்வ வேதத்தில் சிவலிங்க வணக்கம் பெரிதும் போற்றப் பட்டுள்ளது.

சிவ பெருமானைப் போலவே முல்லை நிலக் கடவுளராய மாயோனும் திராவிடக் கடவுளே. பண்டைக் கால மாயோனைப் பிற்காலத் தேவகி புத்திரனாகிய உண்ணனோடு இணைத்து விட்டனர் பிற்கால வடமொழியாசிரியர். மாயோனாகிய கிருஷ்ணனை வழிபட்டவர்கள் 'கிருஷ்ணர்' என்றே கூறப்பட்டனர். இவர்கள் ரிக் வேத ஆரியர்க்கு முன்னரே இந்தியாவில் இருந்து வந்த திராவிட மக்கள். ஆரியர் சைவர்களோடு போரிட்டது போலவே கிருஷ்ணரோடும் போரிட்டனர். யமுனை நதிக் கரையில் இந்திரனுக்கும், கிருஷ்ணர்களுக்கும் போர் நடந்ததாகவும், இந்திரன் வென்றதாகவும் ரிக் வேதத்

தில் கூறப்பட்டுள்ளது; இந்திரன் கிருஷ்ணனுடைய சூல் கொண்ட மனைவியரைக் கொன்றான்; இந்திரன் 50000 கிருஷ்ணர்களைக் கொன்றான் என்று கூறப்படும் ரிக் வேத சுலோகங்கள் கவனிக்கத்தக்கன. கிருஷ்ணன் ஆரியர்க்கு மாறானவன் என்பதற்கு இதைவிடச் சான்று வேறு யாது வேண்டும்? வேண்டுமாயின் இன்னொன்று கூறுவல். கண்ணன் அருளிய தாகக் கூறப்படும் பகவத் கீதையில், (அதிகாரம் 2. சுலோகம் 42, 45, 46, 53) கண்ணனே வேதங்களை இழித்துக் கூறுதலைக் காணலாம். வேதவார்த்தைகளை நம்பி மக்கள் ஏமாறுதல் ஆகாது என்று கண்ணன் எச்சரிக்கை செய்திருத்தலைக் காணலாம். இதனை விரிப்பிற் பெருகும். இதுகாறும் கூறிய வார்த்தால் சைவ வணக்கம்—வைணவ வணக்கம் ஆகிய இரண்டும் பண்டைத் தமிழரால் போற்றப்பட்டன என்பதும், இன்றைய அளவில் தென்னாட்டில் சைவமும், வடநாட்டில் வைணவமும் ஒங்கி நிற்கின்றன என்பதும் அறியற்பாலன.

(தொடரும்)

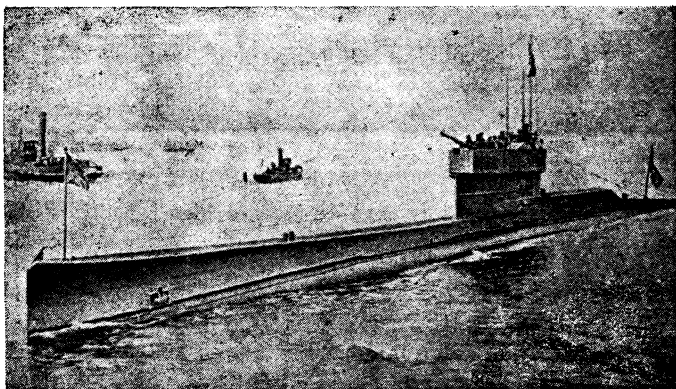
மொஹெஞ்சதாரோ

மொஹெஞ்சதாரோ மலை இந்தியப் புதைபொருளாராய்ச்சித் துறையினரால் அகழ்ந்தாராயப்பட்டதும் அதன் அடியில் ஏறக்குறைய ஏழாயிர மாண்டுகட்குமுன் நிகழ்ந்தனவாகக் கருதப்படும் பண்டைத் தமிழ் நகரங்கள் காணப்பட்டதும் யாவருமறிந்தவையே. இம் மொஹெஞ்சதாரோ மலைக்கு ஐந்தாறு கற்களுக்கப்பால் 1928-ஆம் ஆண்டு வரை ஒடிக்கொண்டிருந்த சிந்துநதி இப்பொழுது தன் செலவு மாறி ஒரு கல் தொலைவிற்குள்ளாகவே ஓடுகின்றதாம். இதனால் கண்டெடுக்கப்பட்ட நகரங்களுக்கும், புதை பொருட்காட்சிச் சாலைக்கும் ஏற்படக் கூடிய இடையூற்றைத் தடுப்பதற்காக நூறாயிரம் ரூபாச் செலவில் பத்தடி யுயரத்திற்குச் சுவரொன்றை ஒருகற் சுற்றளவில் எழுப்புவதென அரசியலார் முடிவு செய்துள்ளனர்.

நீர்மூழ்கிக் கப்பல்

[திரு. N. K. வேலன், B.A.]

நீர்மூழ்கிக் கப்பல்கள் கடற்போர்களில் ஒற்றர்களைப் போன்று வேலைசெய்கின்றன. இக்கப்பல்கள் கடலின் உள் ளேயே நெடுந்தொலைவு செல்லும் ஆற்றல் உடையன. சில ஆண்டுகளுக்குமுன் இக்கப்பல்கள் மிகவும் சிறிய அளவில் செய்யப்பட்டு வந்தன. இவை பகைவர்களின் கப்பல்களுக்கு அருகில் கள்ளத்தனமாய்த்தோன்றி அவை ஏமாறியிருக்கும் வேளையில் அவற்றைத் தகர்த்துவிட்டுத் தம் இருப்பிடம் எதிரிக் குத் தெரிந்தவுடன் நீருக்குள் மூழ்கித் தப்பித்துக் கொள்வது வழக்கம். இக்காலத்திய நீர்மூழ்கிக் கப்பல்களோ மிகப் பெரியவை. ஒவ்வொரு கப்பலும் ஏறக்குறைய 400 அடி நீளம் இருக்கும். இவை சண்டைக் கப்பல்களுடன் நேருக்கு நேரே நின்று போர் புரியும் ஆற்றல் உடையன. இவற்றில்

பெரிய பிரங்கிகளும் வெடிகுண்டுகளும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இக்குண்டுகள் எல்லாப் பக்கங்களிலும் சுடக் கூடியவைகளாக இருக்கின்றன. இத்தகைய நீர்மூழ்கிக் கப்பல்கள் நீருக்குள்ளே இருந்து திடீரென்று பகைவர்களின் கப்பற் படைக்குள் தோன்றினால் எவ்வளவு தீங்கு விளையும் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

நீர்மூழ்கிக் கப்பல்கள் போருக்கு என்றே செய்யப்படுகின்றன. ஆயினும் சில வேளைகளில் இவற்றை வேறு வகைகளிலும் பயன்படுத்துகின்றனர். சில இடங்களில் கடல்நீர் பனிக்கட்டியாக மாறிவிடுகின்றது. நீரின் மேற்புறம் மட்டும் பனியால் உறைந்து விடும். ஆழத்தில் தண்ணீர் கட்டியாகாமல் அப்படியே இருக்கும். இந்த இடங்களைக் கடந்து செல்வதற்கு நீர் மூழ்கிக் கப்பல் உதவுகின்றது. கடலுக்குள் மூழ்கிச் செல்லும் கப்பலுக்கு மேலே உறைந்திருக்கும் பனிக் கட்டியால் தீங்கு ஒன்றும் நேரிடாது.

நீர்மூழ்கிக் கப்பலில் இரண்டு பொறிகள் (Engines) வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒன்று நீர் மட்டத்தின்மேல் ஓடும் பொழுது நீராவியால் இயக்கப்படும், மற்றொன்று நீருக்குள் மூழ்கிச் செல்லும்பொழுது மின்சாரத்தினால் இயக்கப்படும். புதிதாய்க் கண்டு பிடிக்கப்பட்டிருக்கும் நீர் மூழ்கிக் கப்பல்கள் 12,000 மைல்கள் வரை நிலலாமல் ஓடுவதற்கு வேண்டிய எல்லா வசதிகளும் உடையனவாய் இருக்கின்றன. இக்கப்பல்கள் 60 மணி நேரம் வரை நீருக்குள்ளேயே இருக்கும் ஆற்றல் உடையன. இவை அறுபது மணி நேரத்திற்கு ஒருமுறை மேலே வந்து காற்றை நிரப்பிக் கொள்ளல் வேண்டும். மின்சார ஆற்றலையும் இங்ஙனமே அறுபது மணிக்கு ஒரு முறை இக் கப்பல்கள் புதுப்பித்துக் கொள்கின்றன.

நீர்மூழ்கிக் கப்பலில் காற்று வாங்குவதற்கு மேடை ஒன்று உண்டு. இதன் மேல் ஒரு பிரங்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும். கடலின் உள்ளே மூழ்கும் பொழுது இந்தப் பிரங்கியை உள்ளே இழுத்துக் கொள்ளலாம். மேடைமேல் ஒரு சிறிய கோபுரம் இருக்கின்றது. இதன் உச்சியில் பெரிஸ்கோப் (Periscope) என்னும் இரட்டைக் கண்ணாடி வைக்கப்பட்டிருக்கும். கப்பல் கடலுக்குள் மூழ்கி இருக்கும்போது இக்கண்ணாடியின் உதவியால் மாலுமி மேலே நடக்கும் செயல்களைக் கண்டறிந்து கொள்வான். கப்பலின் ஓரங்களில் வெடிகுண்டுகள் வைக்கும் சாளரங்கள் இருக்கின்றன. கப்பல் நீருக்குள் மூழ்குவதற்கு முன் இவற்றின் கதவுகள் அடைக்கப்படுகின்றன. கப்பலின் அடிப்புறம் இரண்டு பலகைகளால் ஆகியது. கடலின் உள்ளே இருந்து மிகவும் விரைவுடன் நீர் மட்டத்திற்குச் செல்ல வேண்டுமெனில் கீழே இருக்கும் பொய்ப்பலகை தட்டிவிடப்படும். இப்பலகை கழன்று கடலுக்குள் விழ்ந்து போவதால் கப்பலின் எடை குறைந்து அது விரைவாக மேலே கிளம்பும். கப்பலுக்கு முன்னும் பின்னும் அசையக் கூடிய சிறகுகள்

வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இச்சிறகுகளின் உதவியால் கப்பல் மீனைப்போன்று கடலுக்குள் மூழ்கிச் செல்கின்றது.

நீர்மூழ்கிக் கப்பலின் உள்ளே இடம் மிகவும் நெருக்கமாக இருக்கும். குறுகிய இடத்திற்குள் பல்வேறு பொருள்கள் அடைக்கப் படுகின்றன. உள்ளே இருப்பவர்களுக்கு வேண்டிய உணவுப் பொருள்களும், போர்க்கருவிகளும், நீராவிப் பொறி, மின்சாரப்பொறி இவற்றிற்கு வேண்டிய பொருள்களும் வைப்பதற்கு இடம் வேண்டும். இவைபுமன்றி நீர்த் தொட்டிகளும் காற்றுக் குழாய்களும் மூன்றில் ஒரு பங்கு இடத்தை நிரப்பி விடுகின்றன.

கப்பல் நீருக்குள் மூழ்குவதற்கு முன் எல்லாக் கதவுகளும் அடைக்கப்படுகின்றன. கோபுரவாசலும் மூடப்படும். இதற்குப் பின் நீர்த்தொட்டிகள் திறக்கப்படுகின்றன. கடல்நீர் தொட்டிகளுக்குள் வந்து நிறைந்தவுடன் கப்பல் எடை மிகுந்து ஆழத்திற்குச் செல்லும். சிறகுகளும் இதற்கு உதவியாக இருக்கின்றன. கப்பல் கடலுக்குள் மூழ்கும்போது முன்புறம் தாழ்ந்தும் பின்புறம் உயர்ந்தும் மீனைப்போன்று நீர்திச் செல்லும். எவ்வளவு ஆழம் செல்லவேண்டுமோ அதற்குத் தகுந்தபடி தொட்டிகளில் தண்ணீரை நிரப்புதல் வேண்டும். கப்பல் மேலே நீர் மட்டத்திற்குச் செல்ல வேண்டுமானால் காற்றுக்குழாய்கள் திறந்து விடப்படும். காற்று நீர்த்தொட்டிகளுக்குள் புகுந்து அங்குள்ள நீரை வெளியே தள்ளுகின்றது. இதனால் கப்பலின் எடை குறைந்து நீர் மட்டத்திற்குச் சென்று மிதக்கின்றது. நீர்மூழ்கிக் கப்பல் மேலே வரும்பொழுது மீன் வெளியில் வந்து மூச்சு விடுவதைப்போல் தோன்றும்.

கப்பலின் உள்ளே வைத்திருக்கும் பொருள்களின் எடை ஒரே அளவாக இருத்தல் வேண்டும். இதில் கொஞ்சம் தவறினாலும் உயிருக்குத் தீங்கு நேரிடும். ஆயினும் கப்பலுக்குள் இருக்கும் உணவுப்பொருள்களும், போர்க்கருவிகளும், ஏனைய பொருள்களும் செலவழிந்து போவதால் எடை சிறிது சிறிதாய்க் குறைந்து கொண்டே வரும். இதனைச் சரிப்படுத்தாவிடில் கப்பல் கவிழ்ந்து விடும். இதன் பொருட்டு எவ்வளவு எடைகுறைகின்றதோ அவ்வளவு எடையுள்ள நீரைத் தொட்டிகளில் நிரப்பிவைத்துக் கொள்ளவேண்டும். கப்பலின் இரு முனைகளிலும் உள்ள எடை தராசுத் தட்டுகள் போன்று சமமாய் இருத்தல் வேண்டும். ஒரு புறம் எடை குறைந்தவுடன் மறுபுறம் உள்ள சாமான்களைக் காலியான இடங்களில் கொண்டுவந்து நிரப்பி விடுகின்றனர். இங்ஙனமாக

நீர்மூழ்கிக் கப்பல் ஒருபுறமாகச் சாய்ந்து விடாமலும் கவிழ்ந்து போகாமலும் காப்பாற்றப் படுகின்றது.

நீராவிப் பொறிகள் கப்பலை நீர்மட்டத்திற்கு இழுத்துச் செல்வதுடன் மற்றொரு வகையிலும் பயன்படுகின்றன. இவை வேண்டும்போது காற்றுக்குழாய்களை நிரப்பவும், மின் ஆற்றலைப் புதுப்பிக்கவும் உதவுகின்றன. ஒவ்வொரு நீர்மூழ்கிக் கப்பலிலும் மேலே நடப்பனவற்றைக் காட்டுவதற்கு இரண்டு அல்லது மூன்று 'பெரிஸ்கோப்' கண்ணாடிகள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. இதனால் ஒரு கண்ணாடி கெட்டுப்போய் விட்டாலும் மற்றொன்று உதவுகின்றது. இக் கண்ணாடிக் குழாய்களை நாலா பக்கங்களிலும் திருப்பிக்கொண்டு சுற்றி மூள்ளவற்றைத் தெளிவாகப் பார்க்கலாம். இக் கண்ணாடிகள் இல்லாவிடில் நீர்மூழ்கிக் கப்பலுக்கு வழியே தெரியாது போய்விடும். ஆதலின் இவற்றை 'நீர் மூழ்கியின் கண்கள்' எனக் கூறலாம்.

நீர்மூழ்கிக் கப்பலுக்கு ஏதேனும் தீங்கு நேரிட்டால் அதில் உள்ளவர்கள் தப்புவதற்குக் காற்று உடைகள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றின் உதவியால் அவர்கள் மூச்சு விடுவதற்கும் கரை சேர்வதற்கும் வழி ஏற்படும். ஆயினும் நீர்மூழ்கிக் கப்பலில் வேலை செய்பவர்கள் அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்த வீரர்களாக இருத்தல் வேண்டும். எவ்வளவோ பாதுகாப்புகள் இருப்பினும் இக் கப்பல் உயிருக்குத் தீங்கு விளைக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது. தற்செயலாய் ஏதாயினும் கெடுதி நேரிடினும் நேரிடலாம். சென்ற வாரத்தில் "திட்டிஸ்" (Thetis) என்னும் நீர்மூழ்கிக் கப்பல் கடலினுள் மூழ்கிப்போய் மீண்டும் வெளியில் வரமுடியாது அமிழ்ந்து போயிற்று. இக் கப்பலின் உள்ளே இருந்த தொண்ணூற்றொன்பது வீரர்கள் உயிர் துறந்தனர். இவர்களைத் தப்புவிக்க எத்துணை முயன்றும் முடியாது போயிற்று. அந்தோ என்ன கொடுமை!

இத்தகைய கெடுதிகள் நீர்மூழ்கிக் கப்பலுக்கு வராமல் தடுக்கும் பொருட்டுப் பல அரிய ஆராய்ச்சிகள் நடைபெற்று வருகின்றன. ஆயினும் நீர்மூழ்கிக் கப்பலுக்கு அழித்தற் றொழிலே முதன்மையாக ஏற்பட்டிருக்கின்றது. அரும்பாடு பட்டுக் கண்டுபிடித்த இவ் வியத்தகு கப்பலை வேறு ஏதேனும் நல்ல வழியிற் பயன் படுத்துவதற்கு இறைவன் அருள்புரிவானாக.

வில்லியும் துரைச்சியும்

[திரு. க. ப. சந்தோஷம், B.A., L.T.]

ஆலன் என்று பெயர்கொண்ட சிறு நிலக்கிழவனுடன், அவன் மகன் வில்லியும், அவன் உடன்பிறந்தான் மகள் துரைச்சியும் இனிது வாழ்ந்துவந்தனர். தன் வீட்டில் வளர்ந்த அவ்விருவர்களையும் நன்கு சுவனித்து வந்த ஆலன், பலமுறை தனக்குள்ளே, “இவர்களிருவரையும் கணவனும் மனைவியுமாகக் கண்டு மகிழ்வேன்,” என்று நினைத்தான். இனிய இளகிய நெஞ்சுடைய துரைச்சி, ஆலனுக்கடங்கி நடக்குந்தன்மைய ளாதலின், அவன் கொண்ட கருத்தை யறிந்திணங்குபவள்போல் வில்லியின்மேல் அன்பு செலுத்துவாளாயினள். வில்லியோ, நெடுங்காலம் அவளுடன் ஓரகத்தில் வாழ்ந்துவந்தமையின், அவளைத் தன் காதலியாக எண்ணவேயில்லை. இங்ஙனம் நாள் பல கழிந்தன.

ஒருநாள் ஆலன் தன் மகளை அழைத்து, “பிள்ளாய், கட்டிளமை கடந்தபின் நான் மணம் புரிந்தேன். அவ்வாறு நீயும் செய்ய நான் விரும்பவில்லை. இறக்குமுன் யான் ஒரு பேரப்பிள்ளையை மடியில் வைத்து விளையாட விரும்புகின்றேன். உனது கலியாணத்தைப்பற்றி யான் ஒரு கருத்துடையவனு யிருக்கின்றேன். இந்தத் துரைச்சியைப் பார்; இவள் பார்வைக்கினியள்; சிக்கனத்தில் வயதுக்கு மிஞ்சிய அறிவு இவளுக்கிருக்கிறது. இவள் என் உடன்பிறந்தான் மகள். அவனுக்கும் எனக்கும் ஒருகால் நிகழ்ந்த சச்சரவில் கடுஞ்சொற்கள் இருவர் வாயினின்றும் பிறந்ததால், அவன் என்னைவிட்டு நீங்கி வேறு நாடு சென்று மாண்டான். அவன் பொருட்டு அவன் மகள் துரைச்சியை எடுத்து வளர்த்தேன். இவளை உன் மனைவியாக ஏற்றுக்கொள்” என்றான். இதைக் கேட்ட வில்லி, தந்தை சொல்லை வெட்டினதுபோல்,

“துரைச்சியை நான் மணம் புரியேன்; என் உயிரின்மீது ஆணையாகச் சொல்கின்றேன், அவளை மணக்க ஒருநாளும் நான் இணங்குகேன்,” என்று கூறினான்.

தந்தைக்கு வந்தது கோபம். அவன் தன் கைகளை மடக்கிக்கொண்டு, “அவளை மணம் புரியேன் என்று என்னிடம் சொல்ல நீ துணிந்தனை! நான் சிறுவனாயிருந்த காலே என் தந்தையிட்டது எனக்குச் சட்டமா யிருந்தது. என்னைக் குறித்த மட்டில் இப்பொழுது நீயும் அப்படியே யிருக்கவேண்டும். இதை நன்றாக நினைத்துப் பார். ஒரு திங்கள் உனக்குத் தவணை

தருகின்றேன். எனது விருப்பத்துக்கு இணங்கியாய் என்ற சொல் உன்னிடமிருந்து வரவேண்டும். இல்லையேல், என்னைப் படைத்த இறைவனானே இந்த வீட்டைவிட்டு நீ ஒழிந்து போவாய்,” என்றனன்.

தந்தை மொழிந்ததைச் செவியேற்ற வில்லி வெகுண்டு உதடுகளைக் கடித்துக்கொண்டு பித்தம் பிடித்தவன்போற் பல பேசி அவ்விடத்தைவிட்டு நீங்கினான். நீங்கியவன், தந்தை தனக்குச் சொன்னதை நினைந்து துரைச்சியைப் பலகாலும் உற்று நோக்கி, அவளைச் சிறிதும் விரும்பாறாய் அவள்பாற் சீற்றமுள்ளவனாக நடந்துகொண்டான். அவன் நடந்து கொண்ட வகை கண்டு கோணுது துரைச்சி பொறுமையுடனிருந்தாள்.

தந்தை கொடுத்த தவணையாகிய ஒரு தீங்கன் கழியுமுன் வில்லி வீட்டை விட்டேகி ஒரு கூலியாளாய் அமர்ந்து வயல் களில் வேலை செய்யலானான். அன்றியும், வீட்டிலுள்ளோர் பால் தோன்றிய வெறுப்பொருபுறந் தூண்ட, காதல் ஒரு புறம் உந்த முப்பதுநாள் முடியுமுன் தன்னோடு வேலைசெய்த ஒரு கூலியாளின் மகளாகிய மாரியை அவன் மணந்தான்.

அவர்களது மணம் நிறைவேறுங்கால் கோவிலில் மணியடித்தது. அவ்வோசை ஆலன் காதில் விழ, அவன் துரைச்சியைக் கூப்பிட்டு, “உன்பால் எனக்கு நிரம்ப அன்புண்டு. ஆனால், எனது மகனென்று சிலகாலமிருந்த அவனுடனே அல்லது, தன் மனைவி யென்று இப்பொழுது அவன் கூறுகின்றவளுடனே உரையாடுவாயாயின், என் வீட்டில் உனக் கிடமில்கை. நானிட்டது சட்டம்,” என்று வன்மையாய்க் கூறினான்.

பொறுமை நிறைந்த துரைச்சி ஆலன் சொல்லிய வண்ணம் நடந்து கொள்வதாக உறுதிமொழி யுரைத்தனள். உரைத்தனளாயினும், “மகனைத் தந்தை மறந்து வாழ்வதுங் கூடுமோ? காலஞ் செல்லச் செல்லத் தந்தையின் மனம் இளகும். அப்பொழுது பார்த்துக் கொள்ளலாம். இப்பொழுது தந்தை சொல்லை மறுப்பது பயனில் செயலாகும்,” என்று அவள் எண்ணி வாழ்ந்துவந்தனள்.

நாள் பல சென்றன. ஏற்ற காலத்தில் வில்லிக்கொரு மகன் பிறந்தான். மகனைப் பெற்ற வில்லிக்கு முன்னிருந்த துன்பங்கள் பன்மடங்கு பெருகின. மனைவியையும் மகனை யுங் காப்பாற்றத் தக்க வருவாயில்லாதவனாய் உடைந்து புழுங்

கிய நெஞ்சுடன் வில்லி நாடோறும் தந்தையின் வாயிலைக் கடந்து செல்வானான். பெற்ற உள்ளமோ இளகவில்லை.

இந்நிலையில் இதுகாறும் அடங்கியிருந்த துரைச்சி, வில்லியின் துன்பங்கண்டு ஆற்றாளாய் உண்பதற்கும் உடுப்பதற்கும் எவ்வளவு மிகுத்துவைக்கக் கூடுமோ, அவ்வளவையுஞ் சேர்த்து வைத்து யாருக்குந் தெரியாமல் வில்லியின் மனைவிக்கு அவற்றை அனுப்பிவைத்தாள். வில்லிக்கும் மாரிக்குங்கூட யாரிடமிருந்து அவை வந்தனவென்று தெரியாது. இங்ஙனம் இன்னலோடு சிலநாட் செல்ல அறுவடை காலத்தில் வில்லி பிணிவாய்ப்பட்டு, வருந்தி விரைவில் மாண்டுபோனான். வில்லி இறந்ததைக் கேட்ட துரைச்சி “இனி, நாம் சும்மா விருத்தல் கூடாது,” என்று எழுந்து தந்தையின் கட்டளை கடந்து மாரியிடம் போனான். நீர் நிறைந்த கண்ணினளாய்த் தன் சிறு மகனைப் பார்த்துக் கொண்டு அகத்திலிருந்த மாரி, துரைச்சி தன்னிடம் வருவதைக்கண்டு, “இவளால் வந்த வினையன்றோ இவ்வளவும்!” என்று நினைந்தாள். துரைச்சி அவளை யணுகி,

“இதுகாறும் தந்தையின் சொற்கடவாதிருந்தேன். அவ்வாறு செய்து தீவினை புரிந்தேன். என்னைன்றோ இத் தொல்லைகளெல்லாம் வந்தன! சென்றது செல்க. மாரி! இறந்துபோன அவர் பொருட்டும், அவர் தம் மனைவியாகக் கொண்ட உன் பொருட்டும், உங்களிருவருக்கும் பிறந்த இக் குழந்தையின் பொருட்டும், இப்பொழுது நானிங்கு வந்தேன். யான் சொல்வதைக் கேள். இது அறுவடை காலம். சென்ற ஐந்தாண்டுகளாக இது போன்ற நல்ல அறுப்பு வந்ததில்லை. இக் குழந்தையை யானெடுத்துக் கொண்டேக விடுவாயாயின், கோதுமைக் கதிர்கள் நிறைந்த வயல்களின் நடுவே இவனை வைத்து, பாட்டனுடைய பார்வை இவன்மேல் விழும் படிச் செய்வேன். உளத்தை மகிழ்விக்கும் இவ்வறுப்புக் காலத்தில் இக் குழந்தையை அவர் காணின், இறந்தவர் பொருட்டு இப் பிள்ளையின்மேல் அவருக்கு இரக்கம் பிறக்கலாம்” என்று இனிது விளம்பினள்.

மாரி இதை மறுத்தொன்றுங் கூறவில்லை. ஆகவே துரைச்சி, அச் சிறுவனைக் கையிலேந்திக் கோதுமை வயல்களினூடே நடந்து சென்றான். அங்கே பூக்கள் நிறைந்த மேட்டில் அவள் சென்றமர்ந்தாள். தூரத்தில் ஆலன் வந்தான். அவன் துரைச்சியைப் பார்க்கவில்லை. கோதுமை அறுக்கின்ற வேலைக்காரரில் ஒருவர்க்காகிலும் துரைச்சி அங்கு வந்தனவென்று அவனுக்குக் கூறத் தெரியும் பிறக்கவில்லை. இதை யறிந்த துரைச்சி எழுந்து ஆலனிடம் செல்ல நினைத்தாள்.

ஆனால் அத்துணை உறுதி அவளுள்ளத்தில் தோன்றவில்லை. அமர்ந்த விடத்திலேயே அவளிருந்துவிட்டாள். அறுப்போர் அறுத்தனர் ; ஞாயிறு சென்று மேற்றிசை யடைந்தது. நில மெலாம் இருள் பரவற்று.

மறுநாள் பொழுது விடிந்தபின், துரைச்சி முன்போலவே குழந்தையுடன் முந்திக் கூறிய மேட்டில் போய்க் காத்திருந்தாள். அங்குப் பூத்திருந்த காட்டு மலர்களால் ஒரு மாலை செய்து அதைச் சிறுவனுக்கணிந்தாள். இங்ஙன மவள் செய்தது, ஆலன் கண்ணிற்கு அச் சிறுவன் இனியாய்த் தோன்றுதற் பொருட்டே. சிறிது நேரங்கழித்து ஆலன் அங்கு வந்தான். மேட்டின்மேலிருந்த துரைச்சியை அவன் கண்டு சிற்றமுடனே அவளைக் கிட்டி, “நேற்றெல்லாம் நீ எங்கே போயிருந்தாய்? நீ வைத்திருக்கும் இந்தக் குழந்தை யாருடையது? இங்கே நீ என்ன செய்கின்றாய்?” என்று கடுகித்து வினவினான். நிலத்தை நோக்கியவளாய் அமைதியும் மென்மையும் பொருந்தத் துரைச்சி விடை பகர்வாளாகி, “இவன் தங்கள் மகனுடைய குழந்தை” என்றான். “நான் உன்னை அங்குச் செல்லலாகாதென்று தடுத்தது என்னவாயிற்று?” என்று வெகுண்டு கேட்டான் ஆலன். “ஐயனே, நான் தங்கள் சொல்லை மீறியதற்காக எவ்விதமாயினும் என்னைத் தண்டித்திக. ஆனால், இறந்துபோனவர் பொருட்டு இக் குழந்தையை ஏற்றுக்கொண்டருள்க,” என்று துரைச்சி வேண்டிக்கொண்டாள். இதற்கு ஆலன், “ஓகோ! அந்தப் பெண்பிள்ளையும் நீயும் சேர்ந்து செய்த சூழ்ச்சியாகுமிது. எனது கடமை இன்னதென்று நீயோ எனக்குக் சற்பிப்பது? நானிட்டது சட்டம் என்பதை யறிந்தும் நீ அதை இகழ்ந்தாய். நல்லது—நானிச்சிறுவனை ஏற்றுக்கொள்கிறேன். நீயோ இவ்விடமிருந்து ஒழிந்துபோ. என் முகத்தில் விழியாதே,” என்று அறைந்தான்.

வெகுண்டு நின்ற ஆலன் சிறுவனைத் தன் கைகளில் எடுத்துக்கொண்டான். இதுகண்ட சிறுவன் ஆலன் கைகளிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொள்ள முயன்று அழுது கூவினான். அவன் அணிந்திருந்த மாலை துரைச்சியின் காலருகே விழுந்தது. தலை குனிந்தவளாய் அவளங்கேயே நின்றான். அவன் அவளை விட்டகன்று செல்லச்செல்ல, அவன் தூக்கிச்சென்ற குழந்தையி னழுகுரல் ஓசை குறைந்தது துரைச்சியின் காதிப்பட்டது. தலை வணங்கி நின்ற துரைச்சி, தான் ஆலனிடம் முதல் முதல் வந்த நாளையும் அந்நாளிலிருந்து இதுவரையில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளையும் நினைந்து நினைந்து அழுதாள். அறுப்

போர் அறுத்தனர் ; ஞாயிறு மறைந்தது. நிலத்தை இருள் மூடிற்று.

துரைச்சி அவ்விடம் விட்டுப் பெயர்ந்து மாரியின் இல்லத் தின் முன் வந்து நின்றாள். தன் மகன் அவளோடு இல்லாததைப் பார்த்த மாரி, ஆலன் தன் மகனை எடுத்து வளர்க்க இசைந்தானென்று எண்ணி மகிழ்ந்து, தன் வறிய நிலையில் இங்ஙனம் தனக்குதவிய இறைவனைப் பலவாறு போற்றினாள். இது நின்ற பின், துரைச்சி யவளை நோக்கி, “ பிள்ளையைத் தந்தை ஏற்றுக்கொண்டார். ஆனால், மாரி, இனி நீயும் நானும் ஒன்றாகவிருந்து உழைக்கவேண்டும். எனெனின், என் முகத்தில் விழிக்கமாட்டேனென் றவர் சொன்னார்,” என்றியம்பினாள். மாரி இதற்குடன்படவில்லை. “ எனது துன்பச் சமையை நீ ஒருத்தியே தாங்கிக்கொள்வதற்கிணங்கேன். ஆனால், இப்பொழுது மற்றொரு கருத்து எனக்குத் தோன்றுகிறது. அந்தப் பிள்ளையைப் பாட்டனிடம் விட்டால் அவனுடைய இளகிய நெஞ்சைக் கல்லாக்கி, அவன் தன் தாயை இகழாமாறு அவர் பயிற்றுவிப்பார் என்று நான் அஞ்சுகிறேன். ஆதலின், நாமிருவரும் அங்கே செல்வோம். என் மகனை நான் எடுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்துவிடுகிறேன். உன்னை முன்போல் தன்னிடம் வைத்துக்கொள்ளுமாறு வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். ஐதற்கவர் உடன்படாவிட்டால் நாமிருவரும் ஒன்றாக இருந்து எனது மகன் நம்மைக் காப்பாற்றக்கூடிய நிலைமைக்கு வரும்வரையில் அவனுக்காகப் பாடுபடுவோம்,” என்று மாரி மொழிந்தனள்.

பிறகு இவர்கள் ஒருவரை யொருவர் முத்தமிட்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஆலன் வீடுபோய்ச் சேர்த்தார்கள். அவ் வீட்டின் கதவு சிறிது திறந்திருந்தது. கதவின் வழியாக இருவரும் உள்ளே எட்டிப் பார்த்தனர். சிறுவன் தன் பாட்டன் மடியிலமர்ந்து அவனோடு விளையாடிக்கொண்டிருந்தான். ஆலன், பிள்ளையின் கன்னங்களை விளையாட்டாகக் கிள்ளி அணைத்து அவன்மீது அன்பு பாராட்டினவன்போல் தோன்றினான். பாட்டன் அணிந்திருந்த கடியாரச் சங்கிலியிலிருந்து தொங்கிய பொன் முத்திரையைத் தனக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று சிறுவன் மழலைச் சொற்களால் வேண்டினான். இந்நிலையிற் பெண்களிருவரும் உள்ளே சென்றனர். தாயைக் கண்ட மகன் அவளிடம் போகத் தன்னை விடும்படி அழுதான். ஆலனும் அவனைத் தன் மடியிலிருந்து கீழே இறக்கிவிட்டான்.

மாரி, ஆலனைப் பார்த்து, அவனைத் தந்தை என்று தான் பேச அனுமதி கேட்டு, “ என் பொருட்டாவது, என் கண்

வன் பொருட்டாவது, இக்குழந்தையின் பொருட்டாவது, தங்களிடம் யாதாயினும் கேட்டுப் பெற யான் வரவில்லை. இந்தத் துரைச்சிக்காக யான் வந்தேன். இவனை மீண்டும் ஏற்றுக்கொள்க. தங்களிடம் இவளுக்கு நிறைந்த அன்புண்டு ஐயனே, என் கணவனிறந்தபொழுது, அமைதி பெற்றவராகவே அவர் உயிர்விட்டார். எவர் மீதும் அவருக்கு வெறுப்பிருந்த தில்லை. இது யான் புனைந்து கூறுவதென்று எண்ணவேண்டா. உயிர் பிரியுந் தருவாயில் அவரை யான் இதுபற்றி வினவினேன். அப்பொழுதவர், தான் என்னை மணந்ததைப்பற்றி வருந்தியதில்லை என்றும், அவருடைய துன்பங்களில் யான் கலங்காது மனைவிக் கேற்ற வகையில் அமைதியுடன் நடந்து கொண்டேனென்றும் அவர் சொன்னார். இத்துடன் நில்லாது, தந்தை சொல்லைத் தான் மீறியது தவறென்றும், அதனால் தனக்கு வந்த துன்பமுந் தொல்லையும் தந்தைக்குத் தெரியா திருக்கவேண்டுமென்றும், கடவுள் தன் தந்தைக்கு நன்மையே நல்க வேண்டுமென்றும் கூறி உயிரைவிட்டார். அந்தோ ! நான் அமங்கலியானேன். நிற்க ; ஐயனே, இப்பொழுது யானென் மகனை எடுத்துக்கொண்டேக விடை தருக. தங்க ளுடன் வளிருந்தால், அவனைத் தாங்கள் இறுகிய மனத்தாக்கி, அவன் தன் தந்தையைப்பற்றி நல்லெண்ணம் இல்லாதவனாக வளரும்படி செய்வீர்கள். துரைச்சியை ஏற்றுக்கொள்க. இடையிலே வந்த இந்தச் சிக்கல்களெல்லாம் நீங்கி யாவும் முன்னிருந்தவாறே அமைக,” என்று புகன்றனள். இங்ஙனம் மாரி பேசுகையில் துரைச்சி அவள் பிறகே தன் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு நின்றாள். ஒருவரும் பேசவில்லை, அமைதி அங்குக் குடி கொண்டது. திடீரென்று ஆலன் தேம்பித் தேம்பி அழலானான் ;

“குற்றம் என் மீதே, நானே தவறிழைத்தேன். என் மகனை யானே கொன்றேன், எனது அருமை மகனை, அன்புடைய என் மகனை யானே கொன்றேன், கொன்றேன். இறைவ, இக்கொலை பொறுத்திடுக. யானே குற்றவாளி. மக்காள், என்னை வெறுத்தொதுக்காது என் மீது அன்பு செலுத்துங்கள்,” என்று ஆலன் உளங்குழைந்து கண்ணீர் விட்டான்.

இருமகளிரு மவனை யணுகி தங்களன்பைக் காட்டி அவனோடவளாவி யிருந்தனர். தான் செய்த கொடுமையை நினைத்து ஆலன் மறுபடியும் மனமுடைந்தான். அவனுள்ளத் தில் இதுகாறும் அடங்கிக்கிடந்த அன்பு நூறு மடங்கு பெரு கிப்புரண்டோடியது. வில்லியை எண்ணி எண்ணி அவன் மகனை

யணைத்துக்கொண்டு மூன்று மணி நேரம் ஆலன் அழுதான். இங்ஙனம் அந்நால்வரும் அன்பா லணைக்கப்பட்டு ஆலன் இல்லத்தில் வாழ்ந்து வந்தனர். ஆண்டுகள் சில கடந்தபின் மாரி மறுமணம் புரிந்தனர். துரைச்சியோ, இறக்குந்துணையும் மணமின்றி வாழ்ந்தனர் !

தருமபுர மடமும் மைசூர் மன்னரும்

மைசூரில் இப்பொழுதிருக்கும் மாட்சிமை தங்கிய மகாராஜா அவர்களுக்குப் பன்னிரண்டாவது பாட்டனாரும், இவ் வரசவம்ச முதற்ரேன்றலாகிய யதராஜ விஜய உடையார் அவர்களுக்குப் பன்னிரண்டாவது பேரராகியவரும் என்று சொல்லப்பட்டு, 1637-ல் பட்டம் பெற்ற ரண தீர கந்தருவ நரசராஜ உடையார் அவர்கள் அரசாளுவதில் சிறந்த திறமை யுடையவராக இருந்ததுமன்றிக் கல்வித் துறையிலும் சாஸ்திர ஆராய்ச்சித் துறையிலும் மிகச் சிறந்தவராக இருந்து ஒரு சபை கூட்டுவித்தாராம். அச்சபையில் சைவ சித்தாந்த மதத்திற்காகவும் தமிழ் மொழிக்காகவும் பிரதிநிதியாக ஸ்ரீ சம்பந்த சரணலய ரென்னும் முனிவர் ஒருவர் தருமை ஆதினத்திலிருந்து அனுப்பப்பட்டாராம். அம் முனிவர் பெருமான் மைசூரை அடைந்து அரச சபையில் வீற்றிருந்தபொழுது அம் முனிவரது கரிய திருமேனியைக் கண்ட அரசர் அண்டங்காக்கையோ என்ன, அரசர் சொல்லிய அச் சொல்லைக் கேட்டவுடன் முனிவர் தாங்களே அண்டங்காக்கை யாகுவீர் தொழிலால் என்றனராம். இச் சொற்பொருள் உணர்ந்த அரசர் பெருமான் அம் முனிவரைப் பெரிதும் மதித்து வந்ததோடு அவர் இன்னுரைகள் பலவற்றைக் கேட்டு மகிழ்வெய்தியும் வந்தார்.

ஒரு நாள் அரசர் முனிவரிடத்துப் பேரன்புடையவராய் வணங்கித் தாம் கந்த சஷ்டி விரத தினத்திலே கந்தரது சரித்திரம் முழு வதையும் பாராயணஞ் செய்யக் கருதியிருப்பதாகவும் அச் சரித்திரத்தைக் கூறும் கந்த புராணம் பதியிரத்திற்கு மேற்பட்ட செய்யுள்களை யுடையதாதலால் ஆறு நாளில் பாராயணம் செய்ய முடியாததாக இருந்ததால் அச்சரித்திரத்தைச் சுருக்கிச் செய்யுள் நூல் ஒன்றைப் பாடித் தந்தருளவேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்ள சம்பந்த சரணலயராகிய முனிவர் கந்தபுராணச் சுருக்க மெனப் பெயரிய ஒரு நூலைச் சுமார் 800 செய்யுட்களில் சுருக்கமாகச் சரித்திர முழுதுந் தோன்றப் பாடிக்கொடுத்தார். அது பின்னர் அவ் வரசர் பெருமான் முன்னிலையில் திருச்செந்தூரில் அரசுக்கேற்றப் பட்டதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. பின் மைசூர் சமஸ்தானத்திலிருந்து பல வருஷங்கள் வரை வருஷா வருஷம் பசுக்கள் அனுப்பப்பட்டு வந்தது உண்டென்றும் சொல்வர். தற்கால மைசூர் மன்னர் அன்புகூர்ந்தனுப்பிய அவரது திருவுருவப் படத்தைத் தருமபுர மடத்தில் சில ஆண்டுகளுக்குமுன் திறந்துவைக்கப்பட்டிருப்பது மகிழ்ச்சிக் குரியது.

—லோகோபகாரி.

திருமூலர் தமிழ் மூவாயிரம்

[துடிசைகிழார் அ. சிதம்பரனார்]

திருமூலநாயனார் என்னும் சிவயோகி யானவர் மூலனுடைய சரீரத்தின்கண் புகுவதற்கு முன் பாடியவை இரண்டு நூல்கள் ஆகும், அவை “உபதேச முப்பது” என்பதும் “மந்திரம் முந்நூறு” என்பதுமே. மூலன் சரீரத்தில் புகுந்தபின் திருவாவடுதறையில் அரசமரத்தின் அடியில் மூவாயிரம் ஆண்டு யோகத்தில் இருந்து வருடத்திற்கொரு செய்யுளாகப் பாடியது “தமிழ் மூவாயிரம்” ஆகும். இதனை,

“மூலன் உரைசெய்த முப்பது உபதேசம்
மூலன் உரைசெய்த முந்நூறு மந்திரம்
மூலன் உரைசெய்த மூவாயிரம் தமிழ்
மூலன் உரைசெய்த மூன்றும் ஒன்றாமே”

என்ற பாசுரத்தால் அறியலாம். “தமிழ் மூவாயிரம்” என்னும் நூலானது “திருமந்திரம்” என்றும் “மந்திர மாலிகை” என்றும் பெயர் பெறும். முன் கூறிய இரண்டு நூல்களும் இன்னும் அச்சாகி வெளிவரவில்லை.

பின் கூறிய “தமிழ் மூவாயிரம்” என்னும் நூலானது அச்சாகி வெளிவந்து உலவுகின்றது. அந்நூல் இதுவரை பல பதிப்புக்களாகவும், பல பாட பேதங்களுடனும், பல இடைச் செருகல்களுடனும், வரிசை மாறியும் நிலவுகின்றது. அந்நூற்கு இதுவரை யாரும் உரை எழுதி வெளிப்படுத்த வில்லை. இக்குறைபாட்டை நீக்குவான் கருதி, திருந்திய பாடல்களுடனும், வரிசைக் கிரமத்துடனும், தகுந்த உரையுடனும் “சேந்தமிழ்ச் சேல்வி” மூலமாக வெளியிட ஆரம்பித்துள்ளேன். இதனைக் கண்ணுறும் அன்பர்கள் குற்றங்குறைகளைத் தெரிவித்தால் வந்தனத்தோடு அவற்றை ஏற்றுக்கொள்வதுடன் பின் பதிப்புக்களிலும் அவைகளைக் குறிப்பிடுவேன்.

இப்போது “சேல்வி” மூலமாக வரும் உரையானது, கன்னடத் திருமேனிக் கம்பளிச் சட்டைக் கைலாயச் சித்தர் எழுதிய உரையையும், நேபாள சுவாமிகள் என்ற சிவயோகி ஒருவர் எழுதித் தந்த குறிப்பு உரையைக்கொண்டு போலீஸ் டிப்டி சூப்ரண்டாயிருந்து காலஞ்சென்ற கோவைத் திருவாளர் C. S. சுந்தர முதலியார் அவர்கள் எழுதிய உரையையும் தழுவி எழுதப்பட்டதாகும்,

மங்கல வாழ்த்து

ஐந்து கரத்தனை யானை முகத்தனை
இந்தின் இளம்பிறை போலும் எயிற்றனை
நந்திம கன்றனை ஞானக் கொழுந்தினை
புந்தியில் வைத்தடி போற்றுகின் றேனே.

[திருமூல நாயனார் இறைவன் தமக்கு மானிடச் சட்டை கொடுத்த கருத்தைத் திருவருளால் உணர்ந்தவர் ஆயினும், ஆன்மாக்கள் முதல்வனுக்கு எத்திறத்தானும் அடிமைகளே என்பதன் உண்மையை மாணாக்கர்களுக்கு அறிவுறுத்தப் பொருட்டு, முதற்கண் இடையூறு நீங்குதற்குரிய விராயகக் கடவுளை வாழ்த்துகின்றார்.

இவ் வாழ்த்தானது வணக்கத்தைக் குறிப்பதோடு நூல் நுதலும் பொருள்களின் இயல்புகளையும் ஓராற்றான் குறிக்கும்.]

(இதன் பொருள்) ஐந்து திருக்கரங்களையும், பிரணவ உருவமாகிய யானைமுகத்தையும், மதியின் இளம்பிறைபோன்ற கொம்பினையும் உடைய, சிவபெருமானது மூத்த சூமாரரும், ஞானமுடிவில் (சித்தாந்தத்தில்) விளங்குபவருமாகிய விராயகக்கடவுளைச் சிந்தித்து அவர் திருவடிகளைத் தோத்திரம் செய்கின்றேன்.

(விரிவுரை) விராயகக் கடவுளின் ஐந்து திருக்கரங்களில் ஒன்றில் எழுத்தாணியும், ஒன்றில் மோதகமும், ஒன்றில் யானைத் தோட்டியும், ஒன்றில் பாசமும் உள. ஐந்தாவது திருக்கரம் தும்பிக்கை எனப்படும்.

விதி எழுதுங் கருவியாகிய எழுத்தாணி பிரம்மாவின் படைத்தற்றொழிலையும், மோதகமானது விண்டுவின் காத்தற்றொழிலையும், யானைத் தோட்டியானது மும்மதத்தை நாசம் செய்து அடக்குவதால் மும்மல நாசத்தைச் செய்யும் உருத்திரனின் அழித்தற்றொழிலையும், பாசமானது மகேச மூர்த்தியின் மறைத்தற்றொழிலையும் குறிக்கும்.

பரிசம், நாற்றம் இரண்டும் தும்பிக்கையினிடத்து அத்து விதமாயுள்ளதால், தும்பிக்கையானது ஆன்மாக்களிடத்து அத்துவிதமாய் (உயிர்க்குயிராய்) இருந்து பக்குவாபக்குவம் நோக்கி அனுக்கிரகம் செய்யும் சதாசிவ மூர்த்தியின் அருளல் என்னும் தொழிலையும் குறிக்கும்.

இச்செய்யுள் இந்நூலின்கண் கூறப்போகும் தோற்றமாதிரி ஐந்தொழில்களையும், பதி, பசு, பாச இலக்கணங்களையும், ஆன்மாக்கள் அவ்விலக்கணங்களை அறிந்து இறைவனை அடையும் மார்க்கங்களையும் குறிப்பான் உணர்த்தியதாம்.

நறுவீ முல்லை

குத்திரத்துப் பொருளைத் தூய்மை செய்தற்குக் கடாவிடையுள்ளுறுத்து உரைக்கும் உரையெல்லாம் அகலவுரை யெனக் கொள்க.

* * *

அன்பு குடத்துள் விளக்குந் தடற்றுள் வானும் போல இதுகாண் அன்பென்று தந்து காட்டலாகாது. அன்புடையரான குணங் கண்ட விடத்து இவை உண்மையான் ஈங்கு அன்புண்டென்று அனுமித்துக் கொள்ளற்பாற்று. அன்புடையரான குணம் யாவையோவெனின், சாவிற்காதல், நோவினோதல், ஒன்பொருள் கொடுத்தல், நன்கினிது மொழிதல், புணர்வு நனியேட்டல், பிரிவு நனியிரங்கல் என இவை.

* * *

அன்பெனப்பட்டது தான் வேண்டப்பட்ட பொருளின்கண் தோன்றும் உள்ள நிகழ்ச்சி. உலகத்துப் பொருள்தான் இரண்டுவகையான் உணர்த்தப்படும்; உண்மை மாத்திரை உணர்த்திப் பிழம்பு உணர்த்தப்படாதனவும், உண்மையும் பிழம்பும் உணர்த்தப்படுவனவு மென. உண்மையுணர்த்திப் பிழம்பு உணர்த்தப்படாதன காமமும் வெகுளியும் மயக்கமும் இன்பமும் துன்பமும் முதலாக வுடையன. உண்மையும் பிழம்பும் உணர்த்தப் படுவன “மாடக் கூடல்”, “மாநிலத்” தொடக்கத்தன.

அன்பென்பது உண்மைமாத்திரையல்லது பிழம்பு உணர்த்தப் படா தென்பது.

* * *

ஒழுக்கமே திணையெனப்படும்; குறிஞ்சியாகிய ஒழுக்கம் நிகழ்ந்த நிலமுங் குறிஞ்சி யெனப் பட்டது; என்னை? விளக்காகிய சுடர் இருந்தவிடனும் விளக்கெனப்பட்டது போல என்பது.

* * *

ஒரு சொன்முன் ஒரு சொல் வருங்காற் பயனிலை வகையானுந் தொகைநிலை வகையானும் எண்ணு நிலை வகையானும் என மூன்றனுள் ஒன்றுபற்றியன்றே வருவது?

* * *

பிரமம் என்பது நாற்பத் தெட்டியாண்டு பிரமசரியங் காத்தாற் குப் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தானே அணிகலனணிந்து கொடுப்பது; கொடாவிடின் ஒரிருதுக் காட்சி ஒருவனைச் சாராது கழிந்த விடத்து ஒரு பார்ப்பனக் கொலையோடு ஒக்குமென்பது; அதனை அறநிலையென்பது.

பிரசாபத்தியம் என்பது மைத்துன கோத்திரத்தான் மகள் வேண்டிச் சென்றால் மரூது கொடுப்பது. அதனை ஒப்பென்பது.

ஆரிடம் என்பது ஆவும் ஆனேறும் பொற்கோட்டுப் பொற் குளம் பிணவாகச் செய்து அவற்றிடை நீரிற் கொடுப்பது; அதனைப் பொருள்கோ னென்பது.

தெய்வம் என்பது வேள்வியாசிரியற்கு வேள்வித் தீமுன் வைத்துக் கொடுப்பது; அதனைத் தெய்வமென்று வழிபடப்பட்டது.

காந்தர்வம் என்பது இருவர் ஒத்தார் தாமே கூடிக் கூட்டம்; அதனை யாழோர்கூட்டமென்பது.

அசுரம் என்பது கொல்லேறு கொண்டான் இவனை யெய்தும், வில்லேற்றினான் இவனை யெய்தும், திரியின்றி எய்தான் இவனை யெய்தும், மாலை சூட்டப்பட்டான் இவனை யெய்தும் என இவ்வாறு சொல்லிக் கொடுப்பது; அஃது அரும்பொருள் விண்ணிலை யென்பது.

இராக்ககம் என்பது அவள் தன்னினுந் தமரினும் பெறாது வலிந்து கொள்வது.

பைசாசம் என்பது மூத்தாண் மாட்டுந் துயின்றாண் மாட்டுந் களித்தாண் மாட்டுஞ் சார்வது; அது பேய்நிலை யெனப்படும்.

போறல் என்பது சிறிதொத்துச் சிறிதொவ்வா தொழிவது.

—இறையனார்.

* * *
(இல்லாளின்) நற்குணங்களாவன துறந்தார்ப் பேணலும் விருந்தயர்தலும், வறியார் மாட்டருளுடைமையும் முதலாயின. நற்செய்கைகளாவன வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் பொருள்கள் அறிந்து கடைப்பிடித்தலும், அட்டிற்றொழில் வன்மையும், ஒப்புரவு செய்தலும் முதலாயின.

* * *
வருவாய்க்குத் தக்க வாழ்க்கையாவது முதலையறிந்து அதற்கியைய அழித்தல்.

* * *
தெய்வந் தொழுதற்கு மணந் தெளிவது துயிலெழுந் காலத்தேயாம்.

மக்களது மழலைச சொல்லேயன்றி அவர் கற்றறிவுடையராய்ச் சொல்லுஞ் சொல்லும் இன்பமேயாகும்.

* * *
இல்லறம் இனிது நடத்தலும் பிறவுயிர்கண்மேல் அருள் பிறத்தலும் அன்பின் பயன்.

* * *
உடம்போடியைந் தல்லது அன்பு செய்யலாகாது.

* * *
ஒருவன் செய்த பகைமைபற்றி உள்ளத்து மற நிகழ்ந்துழி அவனை நட்பாகக் கருதி அவன்மே லன்பு செய்ய அது நீங்கும்.

* * *
(ஒருவற்குப்) புறத்துறுப்பாவன இடனும் பொருளும் ஏவல் செய்வோரு முதலாயின.

* * *
(தென்புலத்தார்) முதலிய வைம்புலத்துள் முன்னைய (தென்புலத்தார் தெய்வம்) விரண்டும் கட்டபுலனாகாதாரை நினைந்து செய்வனவாகலானும், பின்னைய (ஒக்கல், தான்) விரண்டும் பிறர்க்கீதலன்

மையானும், இடைநின்ற விருந்தோம்பல் சிறப்புடைத்தாய் இல்லறக் கட்டு முதலாயிற்று.

* * *
வேளாண்மை செய்யாவழி இல்லின்கணிசுத்தலும் பொருள் செய்தலுங் காரணமாகவருந் துன்பச் செய்கைகட் கெல்லாம் பயனில்லை.

* * *
மடமை பொருளாற் கொள்ளும் பயனை யிழப்பித்து உடைமையை இன்மையாக்கும்.

* * *
பேதைமையான் விருந்தோம்பலை யிகழிற் பொருள் சிற்றவழியும் அதனாற் பயனில்லை.

* * *
சேய்மைக்கட் கண்டுழி இன்முகமும், அதுபற்றி நண்ணியவழி இன்சொல்லும், அதுபற்றி உடன்பட்டவழி நன்றற்றலுமென விருந்தோம்புவார்க்கு இன்றியமையாதன மூன்று.

* * *
இன்முகத்தோடு கூடிய இன்சொல் ஈதல்போலப் பொருள் வயத்ததன்றித் தன் வயத்ததாயினும் அறநெஞ்சுடையார்க் கல்லது இயல்பாகாது.

* * *
நல்லவை நாடிச் சொல்லுங்காலும் கடியவாகச் சொல்லின் அறனாகாது.

—பரிமேலழகர்.

* * *
உலகங்களையும் உலகத்துப் பொருள்களையுமே எந்நேரமும் நினைத்துக் கொண்டிருப்போர் எல்லார்க்குந் திருக்கோயில் வழி பாட்டைத் தவிரக் கடவுளை நினைந்து உருகுதற்கு வேறுவழி சிறிதுமே இல்லை.

* * *
மனவுறுதியுடையவர்களுக்குந் திருக்கோயில் வழிபாடு இன்றியமையாது வேண்டற்பாலதேயாம்.

* * *
திருக்கோயிலுள்ள திருவுருவங்கள் இறைவனை யறிதற்கு வைத்த குறிகளே.

* * *
விவிலிய நூலிலுங் கடவுளுக்கு மாறான உருவங்களை வணங்குதல் ஆகாதென்று சொல்லப்பட்டதே யல்லாமற் கடவுளின் திருவுருவத்தை வழிபடுதல் வழுவென்று கூறப்பட்டதில்லை.

—மறைமலையடிகள்.

நாரை விடு தூது

நாராய் நாராய் செங்கா னாராய்
 பனம்படு பணையின் கிழங்குபிளந் தன்ன
 பவளக் கூர்வாய்ச் செங்கா னாராய் !
 நீயுநின் பெடையும்
 தென்றிசைக் குமரியாடி வடதிசைக் கேகுவிராயின்
 எம்மூர் சத்திமுற்றம் வானியுட்டங்கி
 நனைசவர்க் கூரை கனைசூரற் பல்லி
 பாடுபார்த் திருக்குமெம் மனைவியைக் கண்டு
 எங்கோன் மாறன் வழிதி கூடலின்
 ஆடையின்றி வாதையின் மெலிந்து
 கையது கொண்டு மெய்யது பொத்திக்
 காலது கொண்டு மேலது தழீஇ
 பேழையுள் ளிருக்கும் பாம்பென வயிர்க்கும்,
 ஏழையாளனைக் கண்டன மெனுமே.

—சத்திமுற்றப் புலவர்.

“NARAI VIDU THOOTHU”

(*A message through a heron*)

Heron! Heron! red-legged Heron!
 Beak like coral sharp and slender,
 An yielding palm's root cleft asunder,
 Heron! Heron! red-legged Heron!
 If with mate thine, taking bath
 In Com'rin south, thou startest north,
 May'st thou stop at Sathimuttam,
 Birth - place mine I'm proud to claim;
 Halting in its lonely pond
 Take rest and my wife inform—
 Lone watching for the loud chirrup
 Of the lizard's tongue in my rain-soaked hut—
 That thou hast seen her man forlorn
 In Maran Valuthi's royal town,
 Kudal, with his hands across
 Drawn to clothe his body bare,
 Both his legs cramped in scare,
 Breathing hard and cold and hot,
 Like a serpent trapped in box.

—*The Poet of Sathimuttam.*

(*Translated by* KAZHI SIVA. KANNUSAMY, B. A.,)

முண்டா மொழிகள்

[காழி. சிவ. கண்ணுசாமி, பி.ஏ.]

முண்டா மொழிகளைக் 1“கோலாரிய மொழிகள்” என்றும் அழைப்பதுண்டு; அவ்வாறழைப்பது பிழைபட்ட தொன்றாகுமென்று ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். இம் மொழிகளுக்கு 2 முண்டா மொழிகள் என்ற இனப்பெயர் வகுத்தது 3 பேராசிரியர் மாக்ஸ் முல்லரேயாம். இந்தியாவில் தொன்று தொட்டுப் பேசப்பட்டு வருவதாகக் கருதப்படும் மொழிகளும் இம்மொழியினமும் ஒன்று; இவ் இனமே பண்டைய இந்தியமொழி பென்று கருதுவோரு முளர். இம் மொழிகளுக்கும், 4 மலாக்கா, 5 ஆஸ்ட்ரலோனேஷியா, 6 நக்கவாரத்திட்டுகள் முதலிய கீழை இந்தியப்பகுதியில் வசித்துவரும் பண்டை மக்கள் சிலர் பேசும் 7 மான்குமேர் மொழியினத்திற்கும் வெளிப்படையாகத் தொடர்பேதுங் காணப்படுகின்றதில்லையாயினும் பொதுப்படையா நோக்கின் ஒரு புடை யொற்றுமை யிருப்பது புலனாகும். இவ்வொற்றுமை காரணமாகப் பண்டொரு காலத்தில் இந்தியாவின் பெரும்பகுதியிலும், கீழை யிந்தியப் பகுதியிலும் பொதுமொழி யொன்று வழங்கியிருந்திருக்கல் வேண்டுமென்று கொள்ளுதல் மிகையாகாது. அப் பொதுமொழிச் சுவடுகள் முண்டா மொழியினங்களுள் இக்காலையளவும் நன்கு காணக் கிடக்கின்றன; ஆனால், கீழை யிந்தியப் பகுதிகளிலோ, அடுத்தடுத்துத் தொடர்ந்து நிகழ்ந்த பிற மொழிகளின் கலப்பினால் அவை காணப்படாவாயின; ஆங்காங்கு ஒன்றிரண்டு குறிப்பாகத் தென்படுவதைக் கொண்டு பொது மொழி ஆண்டுப் பயின்றிருந்தமை தெளியப்படும்.

முண்டா மொழிச் சொற்கள் ஒட்டுமுறையாலியன்றனவே. இப் பண்டைச் சிறப்பு முறையை அவை எத்தகைய திரிபுமின்றி இன்றுங் கொண்டுள்ளன. ஒன்றன்பின் நொன்றாக அசைகளைச் சேர்த்துக்கி அமைக்கப்படும் ஒரு சொல் முழுச் சொற்றொடர் ஒன்றிற்குரிய பொருளைத்தையுங் கொண்டில

1. Kolarian.
2. Munda languages.
3. Prof. Max Muller.
4. Malacca.
5. Australonesia.
6. Nicobarese.
7. Mon-Khmer.

சுவதாகும் உயிருள்ள வற்றிற்கும் உயிரில்ல வற்றிற்கும் பால் வேறுபாடு உண்டே தவிர உயர்திணை அஃறிணைப் பாசு பாடு முண்டாமொழிகளி லில்லை. அம்மொழியினங்களில் ஒருமை, இருமை, பன்மை ஆகிய மூவகை எண்கள் உண்டு. வேற்றுமை யுருபுகள் வினைச்சொற்களுடன் சேர்க்கை யுறுவன வேயன்றிப் பெயர்ச்சொற்களுடன் சேர்ந்து தொழிற்படு மாறில்லை. கணக்கீடு முறையில் இருபஃது இருபஃதாக எண்கள் கணக்கிடப்படுமேயன்றிப் பத்துப்பத்தாகக் கணக் கிடப்படுவதில்லை. தன்மைப்பன்மைக்குமட்டும் திராவிட மொழியினத்தைப் போன்று, முன்னிலையை யுட்படுத்திய தும் விலக்கியதுமாய இருவகைத்தாய சுட்டுப் பெயர்கள் அமைந்துள். முண்டா வினைச்சொற்றிரிபுமுறைக்கும் திரா விட வினைச்சொற்றிரிபுமுறைக்கும் ஒற்றுமையேதுங் கிடையாது. வினைச் சொற்களும் எளியனவாய் அமைவனவல்ல. எதிர்மறை வினைகள் முண்டாமொழிகளிற் கிடையா.

முண்டா மொழியினம் பயின்றுவரும் பகுதிகளிற் றலை யாயது சோட்டாநாகபுர்யே யாகும் வங்காளம், ஒரிஸ்ஸா, சென்னை மண்டலங்களை யொட்டிய சிற்சில கோட்டங்களில் இவ்வின மொழிகளைப் பேசும் மக்கள் காணப்படுகின்றனர். பீகார் மண்டலத்தின் மேற்கே நெடுந்தொலைவினுள்ள மகாதேவ மலைகளில் இம் மொழிக்குரிய ஒருகுழுவினர் தனியாகவாழ்ந்து வருகின்றனர். இம் மொழி யினத்தைக் குறித்த புள்ளி விவரங்கள் பின்வருவனவாம்:—

பேசுவோர் தொகை
(1901-ஆம் ஆண்டு)

2	கொர்வாரி	2,784,395
3	கூர்க்கூ	87,675
4	கறியா	101,986
5	ஜுவாங்	10,853
6	சவரா	157,136
7	கடபா	37,230

மொத்தம் 3,179,275

இம் மொழியினத்திற் றலையாயது கொர்வாரியே; இதனைச் சேர்ந்த வரிவடிவில்லாக் கிளை மொழிகள் பலவுள்; அவை இதனின் வேறுபட்டனவெனக் கருதுவோரு முள்.

1. Mahadeo hills.
2. Kherwari.
3. Kurku.
4. Kharia.
5. Juang.
6. Savara.
7. Gadaba.

கேர்வாரி

1 சந்தாளீ என்ற 2 ஆர், 3 முண்டாரி, 4 புமிஜ், 5 பிரார், 6 கோடா, 7 ஓ, 8 தூரி, 9 அசுரி, 10 அகரியா, 11 கொர்வா என்பன அக்கிளை மொழிகளே. இவற்றுள் சந்தாளீ, முண்டாரி என்ற இரண்டும் இலக்கண அமைப்பு வாய்ந்தவை. சந்தாளீ மொழிக்கு அகராதி யொன்று முண்டு. 12 சிங்கபூமியைச் சேர்ந்த 13 லர்கா என்னும் 14 “போர்க்” கோலர்கள் பேசும் மொழி ஓ வன்பதாம். சந்தாளீ பயிலுமிடம் 15 சந்தாள பரகணுக்கள் என்ற பகுதியே யெனினும், இன்னும் தெற்கே நெடுந் தொலைக்கு, அஃதாவது, வங்காள மேலெல்லையோரமாக வட ஓரிஸ்ஸா வரை அது பயின்று வருகிறது. ஏனைய மொழிக ளெல்லாம் சோட்டா நாகபுரியிலும், அதனை யடுத்த ஓரிஸ்ஸா நாட்டு மலைப்பகுதிகளிலும் மத்திய மண்டிலத்திலும் பயின்று வருகின்றன.

கூர்க்கூ என்னும் முண்டாமொழிவகை மகாதேவ மலைப் பகுதிகளில் வழங்கி வருகின்றது. கறியா, ஜுவாங் என்ற இரண்டினுடைய சேர்ந்து இஃதொரு தனிப் கூர்க்கூ பட்ட மொழி வகையாகக் கருதப் பட்டு வரினும், கொர்வாரியுடன் ஏனைய இரண்டையும் நோக்க, இதுவே பெரிதந் தொடர்புடையதாய்க் காணப் படுகிறது. இம் மொழியும் ஒருவாறு திருத்தமுற்ற தொன்றே. இதற்கு இலக்கண அமைப்பும் உண்டு.

16 இராஞ்சியின் தென்மேற்குப் பகுதியிலும் அதனை யடுத்த 17 ஜஷ்பூர், 18 கான்பூர் பகுதிகளிலும் இம் மொழி பயின்று வருகின்றது. இம் மொழி பேசும் குழுவினர் இன்னும் தெற்கே பரவி வாழ்ந்து வந்துள்ளதாகக் காணப் படியும், கறியாவாகிய தம் மொழி பேசுவதை விடுத்துத் திராவிட மொழியினத்தைச் சேர்ந்த 19 குறுக்கம் என்பதனையோ அன்றி வடமொழிச் சிதைவு களையோ அவர்கள் ஆங்காங்குப் பேசிப் பழகி வருகின்றார்கள். அதனால் இம்மொழி படிப்படியாக இறந்துபட்டு வருகின்றது. ஜுவாங் என்பதும் ஏறக்குறைய கறியாவைப் போன்ற தேதான். ஓரிஸ்ஸா நாட்டு மலைப் பகுதிகளிலுள்ள ஒரு வகைக் குறவர்களால் இம்மொழி பேசப்பட்டு வருகின்றது.

1. Santhali.	2. Har.	3. Mundari.	4. Bhumij.
5. Birhar.	6. Koda.	7. Ho.	8. Turi.
9. Asuri.	10. Agaria	11. Korwa.	12. Singhbhumi.
13. Larka.	14. Fighting Kols.	15. Santal Parganas.	16. Ranchi.
17. Jashpur.	18. Gangpur.	19. Kurukh.	

ஐவாங் அம் மக்கள் அணிந்து கொள்ளும் தழை உடை காரணமாக இது 'பச்வா' என்றும் அழைக்கப்படும்.

ஓரிஸ்ஸா எல்லையை யொட்டிச் சென்னை மண்டலத்தில் சவராவும், கடபாவும் பேசப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்விரு மொழிகளும் தெலுங்கு மொழியுடன் இக்காலை பெரிதுங்கலந்து விட்டன என்று கூறல் வேண்டா. கறியா, ஐவாங் என்ற இரண்டிலே இவற்றையும் ஒருவகையிற் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். சவரா மொழி பேசுவோராகிய சவராவும், சவரர்கள் மிகமிகத் தொன்மை வாய்ந்தவர்கள். கடபாவும் பல இடங்களிற் பரந்து படர்ந்து பரவியிருந்த இக் குழுவினர் வேதகாலத்திலிருந்த இண்டோ ஆரியர்களுக்கு அறிமுகமானவர்கள். பிளினி, தாலமி என்ற இரு மேனாட்டு வரலாற்றாசிரியர்களும் இவர்களைக் குறித்து எழுதியுள்ளார்கள். ஆனால், இக்காலை, இக்குழுவினரில் மிகவுங் குறைந்த தொகையினரே தம் மொழியாகிய சவராவைப் பேசி வருகின்றனர்.

முண்டாமொழியினத்திற்கே பொதுவாக வரிவடிவங் கிடையாது; இலக்கிய மென்பதுமில்லை.

முதற் செய்தித்தாள் தந்தி

1845-ஆம் ஆண்டு மேத் திங்கள் 8-ஆம் நாள் வெளிவந்த "மார்னிங் கிரானிக்கிள்" என்ற ஆங்கிலச் செய்தித்தாளின் வெளியீட்டில்தான் முதன்முதலாகத் தந்திச் செய்தியொன்று வெளியிடப்பட்டதாகும். அச்செய்தி இலண்டனில் இருப்பப்பாதைகள் போடப் படுவதைக் குறித்ததாகும் அதற்குமுன் தந்தி வழியாகச் செய்தி கிடைத்துச் செய்தித்தாள்களில் வெளியிடப்பட்டதில்லை.

ஊணும் உறக்கமும்

[வித்வான், மு. வரதராஜன், (B.O.L.) திருப்பத்தூர்]

உயிர்க் கெல்லாம் பொதுவாகுந் தொழில்கள் உண்பதும் உறங்குவதுமே. மக்கள் தம் வாழ்வில் எத்துணையோ ஆசை கொண்டு பற்பல தொழில்களைச் செய்வதாகத் தோன்றினும், 'எல்லாம், யோசிக்கும் வேளையில், பசிதீர உண்பதும் உறங்குவதுமாக முடியும்' என்று தாயுமானவர் முடிவுரை கூறியுள்ளார். அன்றியும், இவ்விரண்டுமே உடல்நலத்திற்கு அடிப்படையாவன; இவை மிகினும் குறையினும் நோய் செய்தலும் உண்டு. எனவே, நோயற்ற வாழ்வு வேண்டுவோர் இவற்றின் அருமையை அறிந்து வாழ்வு நடாத்துதல் இன்றியமையாததாகும்.

மற்ற உயிரினங்களுக்கு இவற்றைக் குறித்த அறிவு இயல்பாகவே—அவற்றின் இயற்கை யறிவாகவே (Instinct)—அமைந்திருக்கின்றது. அவை நோயால் வருந்துதல் இல்லா நல்லுடலைப் பெற்றிருக்கக் காரணம்யாதோ எனின், ஊணும் உறக்கமும் ஏற்ற அளவாகவே கொண்டு வாழ்வு நடாத்த அவற்றின் இயற்கை யறிவு துணையாக இருத்தலே யாகும் என்க. ஆனால், மக்களுக்கு அறிவு என்றும் ஓரளவாயிருத்தல் இல்லை. அவர்தம் அறிவு வளரும் இயல்புடைத்து. வளர்ச்சிக்கு மாறுதல் இன்றியமையாதது; மாறுதல் இன்றேல் வளர்ச்சி இல்லை. ஆதலின், ஊண் உறக்கம் இவற்றைக் குறித்து மக்களின் அறிவும் ஆராய்ச்சியும் ஓரளவாக இருத்தல் இயலாது.

நெருப்பின் உதவியால் தங்கள் உணவைச் சமைத்தலை மக்கள் என்று தொடங்கினரோ அன்றே அவர்தம் உணவில் அளவற்ற மாறுதல்கள் ஏற்படத் தொடங்கின. இதனால், சமைத்தலின்றி யாவற்றையும் பச்சையாகவே உண்ணுதல் வேண்டுமென்றும் சமைத்தல் தீமை என்றும் விளக்கும் கருத்து இல்லை. ஆராய்ப்புகின், இதற்கு நேர்மாறான கருத்தும் உள்ளது. உணவுவகையில் செய்யப்படும் ஆராய்ச்சிகளில் வல்ல அறிஞர் சிலர் "மக்கள் சமைத்துண்ணத் தொடங்கிய பின்னரே அவர்தம் அறிவும் விரைவாக வளரத் தொடங்

கிற்று” என்று கூறாநிற்கின்றனர். மிருகங்களிடத்தும் பறவைகளிடத்தும் இவ்வண்மையை ஆராய்ந்து அறியலாம். இருநாய்களை வளர்க்கத் தொடங்கி, ஒன்றினுக்கு வேகாத உணவும் மற்றொன்றினுக்கு வெந்த உணவும் அளித்து வளர்த்துவரின், வெந்த உணவை உண்டுவந்த நாய் மற்றதைவிட அறிவிற்பிறந்து விளங்குவதைக் காணலாம். குரங்குகளிடத்தும் இவ்வண்மையை ஆராய்ந்தறியலாம்.

காட்டில் வாழும் விலங்குகளுள் குரங்குகளே அறிவிற்பிறிதளவு முன்னேற்றம் அடைந்தவை. அவற்றுள்ளும் வாலில்லாக் குரங்குகள் மிக்க அறிவுடையவை. அவற்றினிடம் ஊசியும் நூலும் தரின், சிறிதுநேரம் அரிதின் முயனறேனும் ஊசியின் காதில் நூலை நுழைக்க அறியுமாம். இஃது மற்ற விலங்குகளால் இயலாத தொன்றாகும். இதற்குக் காரணம் யாது? சூரிய வெப்பத்தால் நன்கு வெந்த பழங்களையும் காய்களையும் கொட்டைகளையுமே அவை உண்கின்றன. அவ் வெப்பத்தால் வெந்த உணவு ஓரளவுக்கு அறிவு வளர்ச்சியைத் தந்துள்ளது. நெருப்பால் நன்கு வெந்த உணவை உண்டு வளர்ந்தால், குரங்குகளும் கூர்ய அறிவும் நாகரிகமும் பெற்று, மக்களுக்குப் போட்டியாகும் போலும்! தாய்ப்பாலைப் பல ஆண்டுகள் குடித்து வளரும் குழந்தைகளை விட ஓராண்டிற்குள் தாய்ப்பாலை விடுத்துச் சோறு உண்ணும் குழந்தைகளும் காய்ச்சிய பசும்பால் குடிக்கும் குழந்தைகளும் உடல் மெலிந்து தோன்றினும் அறிவிற்பிறந்து விளங்குதற்கு இதனையே காரணமாகக் கூறுதல் பொருந்தும்.

அறிவு வளர்ச்சிக்குக் காரணமான சமைத்து உண்ணும் முறை நாளடைவில் மக்களிடையே வேருன்றிய பின்னர், உணவு வகைகள் மிகப் பல ஆயின; உணவுப் பொருள்களாகப் பயன்படுவனவும் மிகப் பல ஆயின. கனியும் கிழங்கும் உண்டுவந்த மக்களுக்குக் காயும் தழையும் நீந்துவன, ஊர்வன, நடப்பன, பறப்பன ஆகிய உயிரினங்களும் உணவாயின.

உணவைச் சமைத்துண்ணும் முறையை மக்களுக்குக் கற்பித்த இயற்கை, உணவைத் தேடி யுண்ணும் வகையில் மக்களும் வியக்கத்தக்க ஆற்றல்களை மற்ற உயிரினங்களுக்கு வழங்கி யுள்ளது. ‘பிரேசில்’ ஆறில் வாழும் ஒருவகை ஆமை வலைஞரைப்போல் மீன் பிடித்து உண்டு வாழ்கின்றது. அதன் வாயில் சிறு கயிறுபோன்ற தொன்றும், அதன் நுனியில் சிறு பூச்சிபோன்ற தொன்றும் அமைந்துள்ளன அப்பூச்சிபோன்ற தசையை விழுங்க வரும் மீன்கள் அதற்கு இரையாகின்றன.

மீன்களுள்ளும் கடலடியிலும் ஆழ்ந்த இடங்களிலும் வாழும் ஒருவகை மீன் இவ்வாறு பிற மீன்களைப் பிடித்து உண்டு வாழ்கின்றது. அதற்குத் தூண்டில்போல் நீண்டதொரு கருவி அதன் உடலிலேயே சேர்ந்து வளர்ந்துள்ளது. மற்றச் சிறு மீன்கள் அதன் முனையைப் பற்றினவுடன், அவற்றின்மீது இது சரேலெனப் பாய்ந்து அவற்றை விழுங்கும். எறும்பைக் கொண்டு அதன் சாரத்தை உறிஞ்சி வாழும் குழிப்பன்றி அவ்வெறும்பை எவ்வாறு கைப்பற்றுகின்றது என்பது ஒரு விந்தையாகும். காடுகளில் குழிவெட்டி யானைகளைப் பிடிப்பதுபோல, இக் குழிப்பன்றி எறும்புகளுக்குக் குழி தோண்டி அவை விழுமாறு செய்து, விழுந்தவுடன் பற்றுகின்றது. இங்ஙனம், பல்வேறு வழிகளால் உயிரினங்கள் இரை தேடி உண்கின்றன. அவற்றின் உறுப்புக்களின் அமைப்பும் அவற்றின் முயற்சிகளுக்குத் துணை செய்கின்றன.

கடலில் ஒருவகைச் சுரமீன் இருந்ததாம் அது இப்போது காணப்படுவதில்லை. அதன் வாயில் இருமனிதன் ஊறின்றி அமர்ந்திருத்தல் கூடுமாம். இச் சுரமீன் மட்டுமன்று, மீனினங்களில் பெரும்பாலானவை இரையை முழுதுமாக விழுங்கக்கூடிய ஆற்றல் பெற்றுள்ளன. மீன்களில் சில அவற்றைவிட மிகப்பெரிய இரையை விழுங்கிய காரணத்தால் மூச்சுத் திணறி இறத்தலும் உண்டு. பைக் (Pike), ஆங்கிளர் (Angler) என்னும் மீனினங்கள் இவ்வாறு அடிக்கடி இறந்து போகின்றன. கடலின் அடிப்பகுதியில் வாழும் மற்றொரு வகை மீன் தன்னைவிட மூன்றுமடங்கு பெரிதாக உள்ள மீனையும் விழுங்கிவிடும். விழுங்கிய பின்னர் அதன் வயிறு (இரப்பர் போல்) நீண்டு இடந்தரும். ஆனால், இவ்வாறு விழுங்கும் ஆற்றல் பெற்ற அம்மீனின் பற்கள் வலியுடையவை அல்ல; விழுங்கிய இரை வெளியே செல்லாதவாறு தடுக்கும் ஆற்றல் மட்டுமே அப்பற்களுக்கு உண்டு; ஆதலின், சிலவேளைகளில் விழுங்கப்பட்ட மீன் வலியுடையதாகப் போராடுமாயின், இரண்டும் கடல்நீர் மட்டத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டு, அங்குப் பறந்துசெல்லும் கடற்பறவைக்கு நல்விருந்தாதலும் உண்டு. இவ்வாறு இம்மீன் தனக்கு இரைதேடி விழுங்க முயன்றது போய், இறுதியில் தானும் தன் இரையும் ஒருங்கே ஒரு பறவைக்கு எதிர் பாராதவாறு விருந்தாகும் விந்தை ஒருதனிக் கதையாக உள்ளது. மக்கள் வாழ்க்கையில் உள்ள நிகழ்ச்சிகள் பலவும் மற்ற உயிரினங்களுக்கும் பொதுவே ஆகும் போலும்!

முதலைகளின் பற்கள் ஒன்றன்மேல் ஒன்று நிரை நிரையாக அடுக்கப்பெற்று உறுதி வாய்ந்துள்ளன. அவற்றால் பற்

றப்பட்டவை அழிதல் திண்ணம். பாம்பினங்களின் பற்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அமைந்திருக்கின்றன. ஏதேனும்ொரு காரணத்தால் பல் ஒன்று விழுந்தொழிந்தால், அதையடுத்துப் பின் உள்ளது அவ்விடத்தை நிரப்பும். அன்றியும், பாம்பின் பற்கள் தொண்டையை நோக்கிப் பின்புறமாக வளைந்துள்ளன. இவ்வமைப்பால், இரை விழுங்கப்பட்டபின், எவ்வளவு முயன் றாலும் அஃது வெளிவரல் இயலாது; விழுங்கிய பாம்பே அரி தின் முயன்றாலும் அந்த இரையை மயிரிழை யளவும் முன்னே தள்ளல் இயலாது. ஒவ்வொரு வாய்சையும் இரையைச் சிறிது பின்னுக்குத் தள்ளவே உதவவல்லது. இத்தகைய அமைப்பு அதற்கே தீமை பயக்கின்றது. அவசரத்தில் ஏதேனும் ஒன் றைப் பாம்பு பற்றிவிட்டால் அதை முழுதும் விழுங்கியே தீர வேண்டும்; வேறுவழி இல்லை. தவளையை விழுங்கிவிட்டுத் தரையில் தலையை அடித்துக்கொள்ளும் பாம்பைப்பலரும் கண் டிருத்தல் கூடும். தவளையைக் கொல்லும் பொருட்டே அஃது அங்ஙனம் செய்வதாகச் சிலர் தவறாக நினைப்பர்; பற்றிய தவ ளையை வெளியிடவும் இயலாமல் உட்கொள்ளவும் இயலாமல் அப்பாம்பு படும்பாட்டையே அஃது அறிவிக்கின்றது. சில வேளைகளில் பாம்பு இரையை விழுங்க இயலாமல் தன் வாழ்வை முடித்துக் கொள்வதும் உண்டு. ஒரு பாம்பு பற்றிய இரை யின் மற்றொரு புறத்தை வேறொரு பாம்பு பற்றிக் கொண்டிருந் தால், இருபாம்புக்கும் துன்பம் நேர்வது திண்ணம். வாழ்தலை யும் சாதலையும் இங்ஙனம் இயற்கை பிணித்திருக்கின்றது.

பற்களுக்கும் உணவுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. கொள்ளும் உணவுக்கேற்பவே பற்கள் அமைந்துள்ளன. மக் கள் வாய்ப்பற்கள் நாளடைவில் அடைந்துள்ள பற்பல மாறு தல்களுக்கும் அவர்களுடைய உணவு வேறுபாடுகளே காரண மாகும். எது வேண்டியதில்லையோ அதனை அழித்துவிடுதல் இயற்கையின் செயல். மக்களின் வாய்ப்பற்களுள்ளும் எதற்கு வேலையில்லையோ அது நாளடைவில் வலிமை இழக்கும்; அவர் தம் வழித் தோன்றுவோர்க்கு அவை வடிவில் சிறுத்துக் காலப் போக்கில் மறைந்துவிடும். தற்கால மக்களுள் பெரும்பான்மை யோர்க்குப் பற்கள் வன்மையற்றவையே; அவை விரைவில் விழுந்து போகின்றன; விழாதிருப்பினும் நோய் செய்கின்றன; எனவே, பிணி தீர்த்தற்குரிய வழிகளில் வாய்ப்பற்களைக் களைதலும் ஒன்று என்று பொதுவாக மேனாட்டு மருத்துவரும், சிறப்பாக அமெரிக்க மருத்துவரும் கருதுகின்றனர். இனிச் சில நூற்றாண்டுகளில் நகங்குறைத்தல், மயிர்சிரைத்தல் போலப் பற் களைதலும் உடல்நல வழிகளுள் ஒன்றாகும் போலும்!

பற்களினறியும் மக்கள் வாழமுடியும் என்பதை இவற்றால் அறிகிறோம். பற்களை இழந்தபின் நலமாக வாழும் பலரையும் காண்கின்றோம். இயற்கை யுணவை விடுத்து வெந்த உணவை உண்டுவாழும் மக்கள் இயற்கையுதவிய பற்களைக் களைந்து வாழ்தல் இயலும் என்பதில் வியப்பு என்னை? ஆனால், இயற்கை யுணவை உண்டுவாழும் விலங்கினங்கள் அங்நனம்பற்களிழந்து வாழ்தல் முடியாது. அதனாலன்றோ, பற்கள் விழுந்தாலும் அழிந்தாலும், அதன்பிறகு எவ்விலங்கும் நீடித்து வாழ்தலின்றி விரைவில் அழிய நேர்கின்றது.

ஊண் வகையில் மற்றொரு சிறந்த பண்பும் சில விலங்கினங்களிடம் காணப்படுகின்றது. அப் பண்பாவது, உணவு மிகுதியாகக் கிடைத்தபோது அவ்வுணவினின்றும் பெறும் கொழுப்பை உடலில் சேர்த்து வைத்துக்கொண்டு, உணவு கிடைக்காத காலத்துப் பயன்படுத்திக் கொள்ளாதலாகும். வட தூவத்துக்கருகே உள்ள நாடுகளில் வாழும் விலங்குகள் பலவற்றினிடையே இவ்வியல்பு மிகுதியும் காணப்படுவதாகும். மக்களுடலுக்கு இத்தகைய வன்மை இல்லை; ஒருநாள் உணவை ஒழித்தலும் இயலாது; இருநாள் உணவை ஒருநாளில் ஏற்றலும் இயலாது. ஒருவேளை உணவு இன்று எனின் உடனே களைப்புத் தோன்றுதலே மக்களுடலின் இயல்பு. பச்சைக் காய்களிகளை உண்டுவந்த பழங்காலத்து மனிதன் அவ்வன்மை உடையவனாயிருந்திருக்கக் கூடும் என்று கூறலாம்.

(தொடரும்)

பண்டைக் காலத்தில் கிரேக்க நாட்டில் அழகிற்சிறந்த சிலைகள் ஏராளமாக இருந்தன. அச்சிலைகளை அடிக்கடி கண்டுகளித்ததன் காரணமாக அந்நாட்டுத் தாய்மார்கள் அழகிய வன்மையுள்ள பிள்ளைகளைப் பெற்று வந்தனர்.

—ஜே. எச். களின்பு,

திருக்குறள் உவமானத்தின் அழகு

[துடிசைகீழார் அ. சிதம்பர முதலியார்]

(முன் ௬௪-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

VI. மோப்பக் குழையும் அனிச்சம் முகந்திரிந்து நோக்கக் குழையும் விருந்து.

பரிமேலழகர் :—அனிச்சப்பூ மோர்துழியன்றிக் குழையாது. விருந்தினர் முகம் வேறுபட்டு நோக்கக் குழைவர்.

குறிப்பு:—அனிச்சம் ஆகுபெயர். செய்மைக்கண் கண்டுழி இன்முகமும், அதுபற்றி நண்ணியவழி இன்சொல்லும், அதுபற்றி உடன்பட்ட வழி நன்று ஆற்றலுமென விருந்தோம்புவார்க்கு இன்றியமையாத மூன்றனுள் முதலாய இன்முகம் இவ்வழிச் செய்மைக் கண்ணே வாடி நீங்குதலின், தீண்டிய வழி அல்லது வாடாத அனிச்சப் பூவினும் விருந்தினர் மெல்லியர் என்பதாம். இதனால் விருந்தோம்புவார்க்கு முதற்கண் இன்முகம் வேண்டுமென்பது கூறப்பட்டது.

மணக்குடியார் :—எல்லா மலரினும் மெல்லியதாகிய அனிச்சப்பூ மோர்தால் வாடும். முகம் திரிந்து நோக்க விருந்தினர் வாடுவர்.

குறிப்பு:—(இல்லை)

பரிதியார் :—அனிச்ச மலரானது கையால் எடுத்து முகரவாடும் தன்மையது: ஆனால், விருந்தினரோ முகம் வேறுபட்டு நோக்க வாடுவர்.

குறிப்பு:—கையால் எடுத்து முகந்துழி வாடும் அனிச்சப் பூவினும், செய்மைக்கண் கண்டபொழுதே முகந் திரிந்து நோக்க வாடும் விருந்தினர் மெல்லியர் என்பதும், அதனானே இன்முகம் காட்டல் விருந்தோம்புவார்க்கு இன்றியமையாதது என்பதும் பெற்றும். இதனை,

“ஒப்புடன் முகமலர்ந்தே உபசரித் துண்மைபேசி
உப்பிலாக் கூழிட்டாலும் உண்பதே அமிர்தமாகும்
முப்பழமொடு பாலன்ன முகங்கடுத்தி டெவராயின்
கப்பிய பசியும் போகிக் கடும்பசு யாகுந்தானே.”

—விவேக சிந்தாமணி

என்றதால் அறியலாம்.

(ஓப்புர வறிதல்)

VII. பயன்மர முள்ளூர்ப் பழுத்தற்றூற் சேல்வம்
நயனுடை யான்கட் படின.

பரிமேலழகர்

சேல்வம் ஓப்புரவு செய்வான்கண்ணே படுமாயின், அது பயன்படு மரம் ஊர்நடுவே பழுத்தாற்போலும்.

குறிப்பு:—உலகநீதி பலவற்றுள்ளும் ஓப்புரவு சிறந்தமையின், அதனையே 'நயன்' என்றார். எல்லார்க்கும் எளிதில் பயன்கொடுக்கு மென்பதாம்.

மணக்குடியார்:—பயன்படும் மரம் ஊர் நடுவே பழுத்தாற்போலும், பிறரால் விரும்பப்படுவான்மாட்டுச் சேல்வம் உண்டாயின்.

குறிப்பு:—இஃது ஓப்புரவு செய்வானது சேல்வம் உபகாரம் வேண்டாதார்க்கும் பயன்படும் என்றது.

பரிதியார்:—பொருட் சேல்வமானது, உலக நடையை அறிந்து, உளங்கனிந்து, உதவி செய்யும் உபகாரியிடத்துத் தங்கி நிற்குமாயின், அது பல உயிர்களுக்குப் பசியை ஒழிக்கும் பழங் கனிந்த மரம் ஊரின் நடுவே நிற்பதுபோலும் பயனுடையதாயிருக்கும்.

குறிப்பு:—மரம் என்று கூறாது 'பயன் மரம்' என்றது, உலகுயிர்களுக்குப் பசி நோய் தணிக்கப் பயன்படு மரம் என்று பொருள் கொள்ளவே என்க.

உள்ளூர் என்றது, ஊரில் உள்ள எல்லோரும், பறவை முதலிய உயிர் வர்க்கங்களும், காட்டு மிருகங்களின் அச்சமின்றிக் கனி அருந்தவே என்க. ஊர் உள் என்பது நிலைமாறி உள்ளூர் என்றபிறறு.

பழுத்த மரம் என்றது, பயனுள்ள மரமாயிருந்தபோதிலும், பழுத்த மரமாயில்லாவிட்டால் பயன் உடனே கிடைக்காது. அதுபோல், ஓப்புர வறிந்த நயனுடையான் பயன் மரத்தைப்போன்றவன் ஆனாலும் பழுத்த மரத்தைப்போல் உடனே உபகரிக்கவேண்டும் என்பது பெற்றும்.

பழுத்த பயன் மரம் ஊர் நடுவில் இருப்பதால் ஊராரும், பறவைகளும் ஏனைய உயிர்களும் அம்மர நீழலில் தங்கி, கனி அருந்தி இன்பந்துய்க்கும். அதுபோல், நயன் உடையான் தன்னை நாடி வருபவர்களுக்கும் ஏனைய உயிர்களுக்கும் தங்கும் வசதி அளித்து, பசியை மாற்றி, அவ்வுயிர்கள் இன்பம் எய்து தலைக் கருதுவான் என்பது பெற்றும்.

VIII. ஊருணி நீர்நிறைந் தற்றே உலகவாம் பேரறி வாளன் திரு.

பரிமேலழகர்:—உலக நடையை விரும்பிச் செய்யும் பெரிய அறிவினை உடையவனது செல்வம், ஊரின் வாழ்வார் தண்ணீர் உண்ணும் குளம் நீர் நிறைந்தாற்போலும்.

குறிப்பு:—நிறைதல் என்னும் இடத்துநிகழ்பொருளின் தொழில் இடத்தின்மேல் ஏற்றப்பட்டது. பாழ் போகாது நெடிது நின்று எல்லார்க்கும் வேண்டுவன தப்பாது உதவும் என்பதாம்.

மணக்குடியார்:—ஊராரால் நீர் உண்ணப்படும் நீர்நிலை நீர் நிறைந்த தன்மையே போலும், உலகத்தார் எல்லாரும் நச்சுகின்ற பெரிய ஒப்புரவு அறிவானது செல்வம்.

குறிப்பு:—நச்சுதல் = விரும்புதல். அவாவும் என்பது ஈற்றுமிசை உகரம் மெய்யொடும் கெட்டு நின்றது. நிறைந்த என்பது ஈற்று அகரம் கெட்டு நின்றது.

இஃது ஒப்புரவு செய்வார்க்கு உளதாகிய செல்வத்தை நச்சிச்சென்றார் வேண்டியவாறு கொள்ளலாம் என்றது.

பரிதியார்:—உலகநடையை விரும்பிச் செய்கின்ற மிகுந்த அறிவுச் செல்வத்தை யுடையவன், பொருட் செல்வத்தையும் அடைதல், மழைநீராலேயே நிரம்பக்கூடியதூஉம் ஊரார் எல்லாம் உண்ணுதற்குத் தண்ணீர் எடுக்க உபயோகப்படுவதூஉம் ஆன குளமானது, தன்னகத்தே கேணிகள் தோண்டப்பட்டு ஊற்று நீராலும் நிறைந்திருக்கும் தன்மை ஒத்தது.

குறிப்பு:—உணி = உண்ணப்படுவது. பேர் அறிவாளன் திரு என்ற சொற்கள் கல்வியானாய் மிகுந்த அறிவுச் செல்வத்தையும், முயற்சியானாய் பொருட் செல்வத்தையும் குறித்தன.

ஊருணி—நீர் என்ற சொற்களும் மழையினாலாய் நீரையும், முயற்சியானாய் ஊற்று நீரையும் குறித்தன.

விரும்பி வருவார் வேட்கைக்கும் தேவைக்கும் போதிய அளவாக ஊருணி மழை நீரையும் ஊற்று நீரையும் அளித்தல் போல, அறிவாளனும் தனது இருபெருஞ் செல்வத்தையும் அவாவி வந்தார்க்கு வேண்டுமளவு கொடுத்து உதவுவான்.

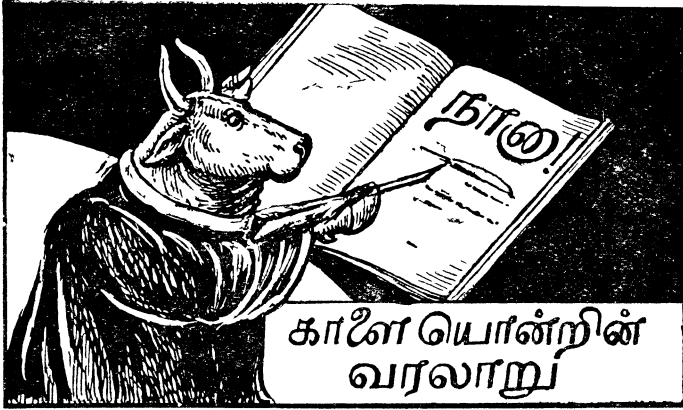
ஊருணி ஊற்று நீரால் எடுக்க எடுக்கக்குறையாமல் இருப்பதுபோல், அறிவாளன் செல்வமும் வருவாயால் வழங்க வழங்கக் குறையாமல் இருக்கும்.

ஊருணி ஊருக்குப் போதுவாய் இருத்தல்போல, திருவுடைய அறிவாளனும் எல்லாருக்கும் போதுவாக நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்பது பெற்றும்.

(கிரியினல் லா அமெண்ட்மென்ட் ஆக்ட்) குற்ற ஒழிப்புச் சீர் திருத்தச் சட்டத்தை ஒழித்துவிடுவோமென்று தேர்தல் காலத்தில் உறுதி கூறிவிட்டு, பதவி யேற்றபின் தேசியக் கட்சியினர் அதனைக் கையாண்டு வரும் முறை என்றென்றும் மாறப் பழிப்பிற் கிடமாயிருப்பதொன்றும். அதைச் சட்ட முறைப்படி இன்னும் ஒழித்து விடவில்லையாகையால் அதனை இக்கால அரசினர் பயன்படுத்திக் கொள்ள உரிமையுடையவர் என்று கூறுவது பொருளற்ற பிதற்றுரையே யாகும். இத்தகைய வாதத்தை ஏன் குடிவகை வருவாயைக் குறித்துக் கையாளக் கூடாதோ என்பது விளங்கவில்லை. சென்னையிலுள்ள தியலாஜிகல் உயர்தரப் பள்ளியின் முன்னர் ஒருவர் நின்று இந்தி யெதிர்ப்பு முழக்கம் செய்கிறார்—அவர் அவ்வாறு செய்வதால் ஒரு மாணவனாவது பள்ளிக்குட் செல்வதின்னும் தடை செய்யப்பட்டானென்பது கிடையாதென்பதும், பள்ளிக்கூட வேலை எந்த விதத்திலும் தடைப்பட்டதில்லை யென்பதும் நினைவிருத்தற் குரியன—(அவ்வாறிருந்தும்) உடனே அவர் போலீஸாரால் பிடிக்கப்பட்டு ஆறு மாதக் கடுங்காவல் தண்டனை பெறுகிறார்; ஆனால் அச்சுக்கூடங்களின் வாயிலின் முன் குறுக்கே படுத்துக்கொண்டு பொறுப்புள்ள வேலைக்காரர்களை உள் றுழைய வெட்டாது தடுத்து வரும் ஒருவரோ ஐந்தே ஐந்து ரூபாய் அபராதம் விதிக்கப் பெறுகிறார்; அல்லது சில நாட்களே காவல் தண்டனை விதிக்கப் பெறுகிறார். இவ்வாறு இரண்டு வகையான தண்டனைகளை விதிப்பவர் ஒரே மாஜிஸ்ட்ரேட்டான என்பதை நேயர்கள் கவனித்தல் வேண்டும்.

இனி இந்தி மொழி கட்டாயப் படிப்பென்பது கிடையாதென்பதைப் பற்றிய புரட்டுரைகளை யெடுத்துக் கொண்டாலோ கேட்க வேண்டியதில்லை. கட்டாய மென்பதில்லையானால், வேண்டாமென்கிற மாணவனை அவன் விருப்பப்படி விலகிக்கொள்ளுமாறு ஏன் விடக் கூடாது? அம்மை குத்திக்கொள்வதனால் பயனுண்டென்பதை நம்பாத ஒருவர் அவர் விருப்பப்படி குத்திக்கொள்ளாம விருப்பதற்குப் புதிய உடல்நலச் சட்டம் இடங் கொடுக்கவில்லையா? அவ்வாறிருக்கும் போது இந்தியினால் நன்மை விளையும் என நம்பாத ஒருவருக்கு ஏன் அவ்வாறு விலகிக்கொள்ள இடங் கொடுக்கக்கூடாது? இந்தி மொழியறிவு நன்மையைத் தரக்கூடும் என்பது உண்மையாயினும் அதை வகை தொகையின்றி எல்லார் தலையிலும் சுமத்துவது முறையாமோ?

சி. வி. விசுவநாத சாஸ்திரியார்,
(மதராஸ் மெயில்—9-7-'39.)

[காழிக்கண்ணன்]

(க௦௩-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

உ. காடு

காட்டையடைந்ததும் என்னை யறியாமல் என்மனத்தில் ஒருவகையான அமைதி ஏற்பட்டது, என்னைத் தேடிக்கொண்டு என் வீட்டார் இவ்வளவு தொலை வரமாட்டார்கள் எனத் தோன்றிற்று. எனவே, கவலையற்றவனாய், நான், பறிபாரற்று அக் காட்டில் மண்டிக் கிடந்த பசும்புல்லை வயிரூரமேய்த்தேன். அருகே யிருந்த காட்டாரொன்றில் சிலுசிலுவென்று ஓடிக்கொண்டிருந்த நீரை வேண்டுமளவுக்கு அருந்தினேன்; பரந்து வளர்ந்திருந்ததோர் ஆலமரத்தடியிற் படுத்தேன். படுத்ததுதான்; அயர்ந்து உறங்கிவிட்டேன்.

எவ்வளவு நேரம் அவ்வாறு உறங்கிக்கிடந்தேன் என்பது தெரியாது; ஆனால் நான் விழித்தபோது பொழுதுவிடிந்து இரண்டு நாழிகையா யிருக்கலாம் எனத் தோன்றிற்று. யாரோ இருவர் சற்றுத் தொலைவிற் பேசுங் குரல் கேட்டது; உற்றுக்கேட்டேன்:

“அண்ணே! யார் பண்ணின புண்ணியமோ! ராப் பொருது நல்லபொருதாப் பூடுச்சி. மாட்டுங்களை ஓட்டிக்கிட்டு நாம்ப ஓடனே வேறே ஊருக்கு பூடலாம், பொறப்படண்ணே”

“ஏண்டா! என்னடா அவுசாம்? நேத்து சாயங்காலந்தானேடா நாம்ப இந்தக் காட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தோம். இங்கேதான் மாட்டுங்களுக்கு நெறையா பில்லு கெடக்கிது; நல்ல தண்ணிபும் வேணுங்கறது இருக்கு. ஏண்டா பொறப்படுணும் இங்கறே?”

“இல்லேண்ணே! பக்கத்து ஊரு கோவாலக் கோணம் இப்ப இந்தப்பக்கம் போய்க்கிட்டு இருந்தான். எனக்குத்தான்

அவனைச் செறுசிலேருந்து தெரியுமில்லை! 'இந்தக்காட்டிலையா மாட்டுங்களை மறைச்சிருந்தீங்க! போனதுபோச்சு, உடனே ஓட்டிக் கொடுக்கிறது ஊருக்குப் போயிடுங்க. கொஞ்சநாளா இங்கே ஒரு செறுத்தபுலி வந்து கெடக்குது. மாட்டுங்களை அடிச்சுப் பிடுதான் அது' இண்ணு சொல்லிட்டுப்போனாணே."

"அடே! அவன் சொன்னது சரிதான்டா. நேத்து நாம்ப இங்கே வர்ற வழிலே கூட நாகன் ஊட்டு வண்டிக்காரனை யைப் புலி அடிச்சிட்டுப் பூட்டுதான் இண்ணு யாரோ ரெண்டு மூணு பேருங்கோ பேசிக்கிட்டுப் போவுலே?"

"ஆமாண்ணே, ஆமாண்ணே, எனக்கு ரொம்ப பயமா ருக்குண்ணே! எப்படியோ நாம்பனும் நம்ப மாடுங்களுமும் அந்தப் புலி கண்ணிலே இவ்வரைக்கும் மாட்டுலே; ஓடனே கிளம்பிடுண்ணே."

இப்பேச்சு முடிந்தவுடன் மாடுகளை ஓட்டிக் கொண்டு அவர்கள் போய்விட்டார்கள்.

"நாகன் ஊட்டு வண்டிக்காரனை" என்று அவ்விடையர்கள் குறிப்பிட்டது என்னைத்தான் என்பதை நான் ஊகித்துக் கொண்டேன். கேட்போருக்கு ஏற்ற மறுமொழி கூற வகையில் லாமல் ஒருவழியாகப் புலி யடித்துக் கொண்டு போய்விட்டதென்று வீட்டுக்கார அம்மையும் நாகனும் கதைகட்டிவிட்டிருக்கவேண்டும் எனக்கண்டு கொண்டேன். ஆகவே, இனி என்னை அவர்கள் தேடிவரப் போவதில்லை என்பது உறுதி யன்றோ!

இது நிற்க, சிறுத்தைப்புலி யொன்றிருப்பதாக அவ்விடையர்கள் கூறினார்களன்றோ! எனக்கு அச்சு சிறுத்தையைக் குறித்து அச்சமேதான் தோன்றவில்லை. இதுவரையிலும் எதற்கும் அச்சம் என்பது கொள்ளாத நாளே இச்சிறுத்தைக்கு அஞ்சப் போகிறேன்! அடித்துப்போட்ட பிணம் போல் இரவெல்லாம் உறங்கிக் கிடந்தேன்! அப்பொழுது வந்து என்னைக் கொன்று தின்னத் திரியாத சிறுத்தை நான் விழிப்புடனிருக்கும் நிலையில் என்னை என்ன செய்துவிடப்போகிறது? ஆகவே, கவலை யேதுமில்லாமல் விருப்பம்போல் நான் அக்காடெங்குந் திரிந்து மேய்ந்து வந்தேன். புல் கண்ட இடத்தில் தின்பதும், நீர் கண்ட இடத்தில் அருந்துவதும், நிழல் கண்ட இடத்தில் படுத்துறங்குவதுமாக என் காலத்தைக் கழித்து வரலானேன். "தனிக் காட்டரசன்" "தனிக் காட்டரசன்" என்று என் வீட்டார் முன்பு பேசிக்கொள்ளும் சொற்றொடர் ஒன்று என் நினைவிற்குவந்தது. அதன் பொருள் என்ன என்பதை இப்பொழுதுதான் நான் உண்மையிலறிந்தேன். "நான் இப்பொழுது ஒரு தனிக் காட்டரசன் தான்" என எண்ணி யெண்ணிக் களித்திருந்தேன்.

செய்திகளும் குறிப்புக்களும்

அரிஜன சேவர் சங்கத்தைச் சேர்ந்த திரு. வைத்திய நாத ஐயர் அவர்கள் நன் முயற்சியாலும் மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோயில் அதி காரியான திரு. ஆர். எஸ். நாயுடு அவர்கள் ஆதரவினாலும் நான்கு ஆகி திராவிடப் பெருமக்களும் ஒரு நாடார் குலப்பெரியாரும் சென்ற 8-7-39 சனிக்கிழமை யன்று மதுரைக் கோயிலில் உள் றுழைய இடம் பெற்று அர்த்த மண்டபம்வரை சென்று சிவபெருமானையும், அம்மையாரையும் தொழுது வழிபாடியற்றினார்கள் என்ற நற்செய்தி கிடைத்துள்ளது. கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க் கன்பரானேர் எக் குலத்தினராயினும் அன்பு நிலயமாகிய சிவபெருமானைச் சென்று வழிபடுதற்குரியார் என்ற கொள்கையில் நம்பிக்கைகொண்டெள்ள ஒவ்வொரு தமிழ் மகனும் இச்செய்தி கேட்டு அகங்குளிர்வான் எனக் கூறவும் வேண்டுமோ!

*

*

*

தென்னிந்திய தமிழ்ச்சங்கம் தனித்தமிழ்த் தேர்வுகள்

இச்சங்கச்சார்பில் ஆண்டுதோறும் நடைபெற்று வரும் தனித் தமிழ்த் தேர்வுகள் நாளது யாண்டில் 1939-ம் வருடம் ஆகஸ்டு மீ 10, 11, 12 (மெய்கண்டான் யாண்டு ஆடித்திங்கள் ௨௫, ௨௬, ௨௭,) வியாழன், வெள்ளி சனிக்கிழமைகளில் நடைபெறும். 1940-ம் வருடம் சூன் மாதம் இறுதியில் நடைபெறுந் தனித்தமிழ்த் தேர்வு கட்டும் 1939-ம் வருடப் பாடங்களே. 1941-ம் வருடம் சூன்மாதம் நடைபெறுந் தனித்தமிழ்த் தேர்வுகட்கே பாடங்கள் மாறுதலடையும். மாறுதலான பாடவகைகள் செந்தமிழ்ச் செல்வியில் வெளியிடப்படும். தமிழ்மொழித் தேர்ச்சி விரும்பும் அறிஞர்கள் யாவரும் பயின்று தேர்ந்து பயனடைய விரும்புகின்றோம்.

திருநெல்வேலி }
9-7-39 }

பு. சி. புண்ணைவனநாதன்
அமைச்சர்.

*

*

*

சுந்தர மூர்த்தி நாயனார், சேரமான் பெருமான் நாயனார் விழா நாளது பிரமாதி—ஆடி—8-ம் ௨ (23-7-39) ஞாயிற்றுக்கிழமை (கொச்சி) திருவஞ்சைக் களத்தில் நடைபெறும். கொச்சி மகாராசா அவர்களது உத்தரவினால் இவ்வற்சுவம் சென்ற நான்கு ஆண்டுகளாக சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. கோயமுத்தூர் சேக்கிழார்

திருக்கூட்டத்தார்கள் வருடந் தோறும் வழக்கம்போல்மா அபிஷேகம் மா அலங்காரம் மா நைவேத்திய மா தீபாராதனை மகேசுவர பூஜை முதலிய வழிபாடுகள் செய்வீப்பார்கள். திருவஞ்சைக்களம் தேவாரப்பதிகங்களும் சேரமானது திருமுறைகளும் ஓதப்பெறும். சேக்கிழார் தேவாரப் பள்ளிக்கூட மாணவ மாணவிகளால் தேவார பாராயணத்துடன் திருவீதிவலமும் புராண படனமும் நடைபெறும்.

தமிழர் திருமண மாநாடு :—இம்மாநாடு 16-7-39 ஞாயிற்றுக் கிழமை பிற்பகல் 2-மணிக்குச் சென்னை கோகலே மண்டபத்தில், சுவாமி வேதாசலம் என்னும் மறைமலை அடிகள் அவர்கள் தலைமையிற் கூடும். இம்மாநாட்டைத் தமிழ்ப்பேராசிரியர் உயர்திரு. ச. சோமசுந்தர பாரதியார் அவர்கள் எம். ஏ., பி. எல். திறந்துவைப்பார்கள். இதன் வரவேற்புக் கழகத்தலைவர் தாகூர் சட்ட விரிவுரையாளர் உயர் திரு. கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்கள் எம். ஏ., எம். எல். ஆகும். தமிழ்ப்பேராசிரியர்களான பண்டிதமணி மு. கதிரேசன் செட்டியார், ஆ. கார்மேகக் கோனார் முதலியோர் சொற்பொழிவாற்றுவார்கள்.

நூல் வரவு

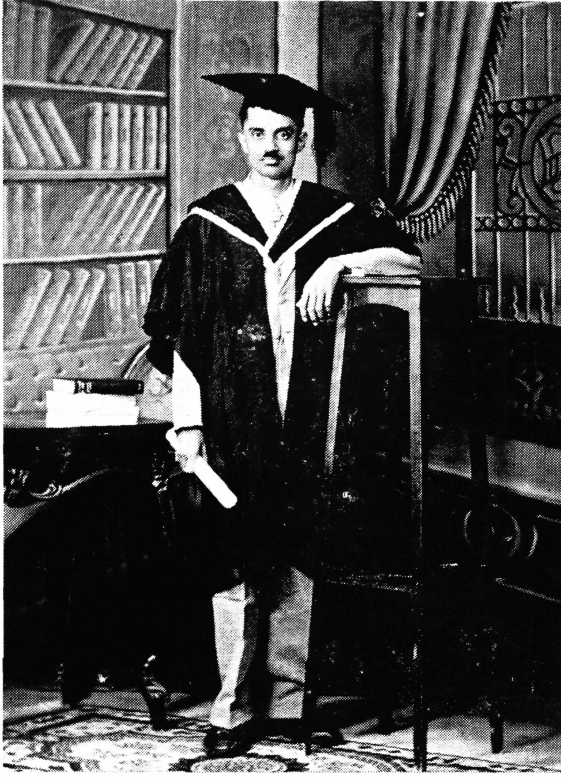
ஸ்ரீ அரவிந்தரும் அவரது யோகமும் :—புதுச்சேரி அரவிந்த ஆசிரமத்தைச் சேர்ந்த திரு. பி. கோதண்டராம ஐயர் எழுதியது; சென்னை பி. ஜி. பால் அண்டு கம்பெனியார் வெளியிட்டது. மகாமகோபாத்யாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள் எழுதிய நூன்முகமும், புதுவை சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியார் எழுதிய முகவுரையுங் கொண்டது. அரவிந்தகோஷ அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றைத் தெள்ளிதின் விளக்கும் அழகிய தமிழ் நூல். 128 பக்கங்கள் கொண்டது. விலை அணு 9.

வள்ளுவர் குலமும் அவர் வாழ்மொழியும் :—இது பேரளம் திரு. உருத்திரபதி நாயனாரென்னும் இராஜரிஷி சுவாமி சதானந்தா அவர்களால் இயற்றி வெளியிடப்பட்டது. 153 பக்கங்கள் கொண்ட ஆராய்ச்சித் தமிழ் நூல். விலை ரூ. 1. கிடைக்குமிடம் : சரவணப் வாந்த சஞ்சீவி நிலையம், 201, தங்கசாலைத் தெரு, சென்னை.

கூட்டுறவு : திரு. அ. முத்தையா அவர்கள், எம். ஏ. எழுதியது. சென்னைத் தியாகராயநகர் புத்தறிவுப் பதிப்பகத்தார் வெளியிட்டது. 312 பக்கங்கள் கொண்ட விரிந்த அழகிய கருவி நூல். விலை ரூ. 2.

வித்துவான் மா. இராசமாணிக்கம் பிள்ளை B.O.L.,
(பி.ஓ.எல். டிகிரி வழங்கியபோது எடுக்கப்பட்ட படம்)